C:\Users\Plazma\Desktop\A\Stout Rex-Prilis mnoho detektivu.pdb

PDB Name: Stout Rex-Priliz mnoho detektiv
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.4.2007
Modification Date: 29.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Rex Stout
Příliš mnoho detektivů

Jsem zásadně proti ženám jako soukromým detektivům. Vždycky a pokaždé to není tvrdá hra, většinou ale je, a proto v ní není místo pro přátelské city a delikátní vzněty. Dáma, 'která chce uspět jako šerlok, musí mít pořádně drsnou kůži a taková pleť mi není příliš po chuti. A jestli žena tu drsnou kůži nemá, roztaje zrovna ve chvíli, kdy potřebuje mít chladný pohled a pevné nervy a nemůže mít dostatečnou kvalifikaci pro naši branži.
Ovšem, někdy je třeba nad dodržováním té zásady zamhouřit oko a zrovna teď taková chvíle nastala. V místnosti sedělo sedm detektivů včetně Nerona Wolfa a mne a dva z nich byly ženy. Theodolinda (Dol) Bonnerová, asi tak v mém věku, s přirozenými, dlouhými černými brvami, které se nad jejíma očima karamelové barvy skláněly jako baldachýn, vedla už několik let vlastní soukromou detektivní agenturu, a to úspěšně. Ten hezky střižený a dobře padnoucí tvídový kostým koupila podíle všeho u Bergdorfa, a snad taky ten norkový kabátek. Dol jsem znal, ale jméno její společnice Sally Coltové jsem se dověděl až dnes, když se na návrh Jaye Kerra členové naší malé sešlosti vzájemně představili. Vstal jsem z křesla, přešel na druhou stranu místnosti, ona pozvedla oči a já promluvil: „Slečno Coltová, nevím, jestli jste mé jméno nepřeslechla. Archie Goodwin."
„Ano, ovšem," řekla. Neměla drsnou pleť, ani drsný hlas. Podle věku mohla být mou mladší sestrou, ale já po sestře nijak zvlášť netoužil. Vlněné šaty a kabát z velbloudí srsti nepocházely od Bergdorfa, ale to mi taky nevadilo.
Koukl jsem na zápěstí a pak na ni. „Je čtvrt na dvanáct," řekl jsem, „a kdo ví, jak dlouho nás ještě nechají čekat. Viděl jsem dole bufet a zaskočil bych pro kávu pro všechny přítomné, jestli mi ji pomůžete donést. Dáte si taky kávu, slečno Bonnerová?"
Slečna Coltová se podívala na slečnu Bonnerovou, svou zaměstnavatelku, a slečna Bonnerová kývla a řekla, že je to dobrý nápad. Otočil jsem se a hlasitě se zeptal, jestli někdo z přítomných nechce kávu. Nikdo se neozval. Sally Coltová vstala a vyšli jsme z pokoje.
Postava a tvář slečny Coltové ve mně vzbudily dojem, že můj postoj vůči ženám–detektivům snad není docela oprávněný, a chtěl jsem si jej prověřit. Hlavně jsem si však na chvíli chtěl oddechnout, abych se pořád nemusel koukat na kontrfej Nerona Wolfa. Nikdy jsem u něho neviděl tak kyselý výraz a fakt, že Wolfe měl k zlosti dost příčin, jeho obličeji na kráse nepřidal. Byla to smutná historie. Rozruch kolem odposlouchávání telefonních hovorů přivolal pozornost na soukromé detektivní agentury. V státě New York bylo státním sekretářem vydáno 590 povolení provozovat soukromou detektivní praxi; 432 z těchto 590 agentur sídlilo v městě New York; žadatelé o povolení se nemusili podrobit žádné písemné zkoušce a nebyla prošetřována jejich minulost; státní department netušil, kolik lidí tyto soukromé detektivní agentury zaměstnávají, protože zaměstnanci agentur žádné povolení nepotřebovali.
Státní sekretář se proto rozhodl všechny ty detektivy prověřit a předvolal je, aby vyšetřil, jak je to s tím odposlouchávání telefonních hovorů. Wolfe a já jsme povolení měli, a proto jsme byli pozváni oba dva. Bylo to ovšem otravné, ale poněvadž stejná nepříjemnost čekala těch 588 ostatních detektivů, Wolfe mohl omezit svůj komentář na několik tuctů zabručení a zamručení, nebýt dvou věcí. Předně, výslech se konal na dvou místech – v New Yorku a v Albany, a nás pozvali do Albany. Wolfova žádost, abychom byli pozváni do New Yorku, zůstala bez odpovědi. Za druhé: jediný případ, kdy Wolfe podchytil telefon, mu nijak nepřidal na slávě ani neobohatil jeho bankovní konto, a proto Wolfe nerad slyšel, když mu jej někdo připomínal.

***

V pět hodin onoho zimního rána jsem šel po schodech Wolfova domu společně s Fritzem, který nesl snídani, abych Wolfovi oznámil, že počasí ujde a že můžeme jet autem, takže nemusí podstoupit nebezpečí spojené s cestou vlakem; Wolfe byl tak zasmušilý, že na mě ani nevybafl. Po celou cestu do Albany – dvě stě čtyřicet kilometrů, čtyři hodiny jízdy – seděl jako obvykle na zadním sedadle, aby nevletěl hlavou do skla, kdybychom měli bouračku. Utrousil sotva dvacet slov, povětšině nevlídných, a když jsem ho upozornil na krásnou novou dálnici, kterou dosud neviděl, zavřel oči.
Dojeli jsme pět minut před desátou do Albany k budově, kam jsme byli předvoláni. Poslali nás do místnosti číslo 42 v druhém poschodí a tam jsme měli počkat, až nás zavolají. V místnosti nebylo žádné křeslo, do kterého by Wolfe vtěsnal svou mohutnou postavu. Chvíli se rozhlížel, zamručel „Dobré jitro," popošel ke křeslu u stěny, jakžtakž se v něm uvelebil a už hodinu a čtvrt v něm seděl a tvářil se rozmrzele.

Je třeba přiznat, že ostatní se taky netvářili vesele. Jay Kerr přišel s nápadem, že bychom se měli vzájemně představit – ale to bylo všechno, třebaže jsme byli všichni členy ALPDNYS – Svazu licencovaných soukromých detektivů ve státě New York. Jedině Sally Coltová nebyla členkou, pouze zaměstnankyní detektivní agentury. Jay Kerr, tlouštík s počínající pleší a velkými brýlemi bez obrouček, chtěl patrně drobet uspokojit svědomí, když se nás pokoušel dát dohromady, protože mnoho lidí už dostal od sebe. On a jeho lidé opatřili materiál k rozvodu víc manželům a manželkám než kterákoliv jiná metropolitní agentura. Harland Ide, vysoký a hubený, s prošedivělými skráněmi a orlím nosem, oblečený jako bankéř, byl v detektivní branži rovněž dobře známý. Byl to lišák, který bral jen kvalitní případy, a říkalo se, že FBI se nejednou na něho obrátila o pomoc – neříkejte ale, že jsem vám to povídal. O tom třetím, Steve Amselovi, jsem moc neslyšel, leda to, že když ho před pár lety propustil Bascom, Steve si otevřel vlastní agenturu. Byl to snědý a velmi úpravný mužík a jeho černé oči neustále neklidně těkaly. Zřejmě už nebyl tak mladý, jak vypadal. Když jsem se Sally šel pro kávu, Amsel se zvedl a snad nás chtěl doprovodit, ale pak si to rozmyslel.
Zatímco jsme dole u pultu čekali na kávu, řekl jsem Sally, aby si nedělala starosti. „Jestli vás a vaši šéfku strčí za mříže, protože jste se zavěsily na linku, zavolejte panu Wolfovi. On mi to dá na starost a já všechno zařídím. Zdarma. Pro kolegyni všechno.“ „To je od vás milé.“ Natočila hlavu tak, abych viděl její profil od ucha k bradě. Vypadal 'hezky. Projevila se nejen jako přitažlivé, ale i jako laskavé děvče, protože myslela taky na své bližní. „Udělám pro vás totéž. Když vás a vašeho šéfa zavřou, zavolejte slečně Bonnerové. Moje šéfka dá flek vašemu šéfovi.“
„Tak se mi to líbí,“ pochválil jsem ji. „Není nad loajalitu. Po smrti se za to dostanete do nebe. Myslím, že vaší specialitou je dostat dotyčného někam do parku a pak z něho vymámit, co potřebujete. Kdybyste měla někdy chuť to zkusit se mnou, jsem vám k službám. Jenomže já se tak snadno omámit nedám.“
Zdvihla hlavu a pohlédla mi přímo do očí. Její oči byly tmavomodré. „No, s vámi mi to potrvá trochu déle,“ řekla. „Snad budu potřebovat celou hodinu, než vás rozdělám.“
Dostali jsme kávu, což přerušilo další rozhovor. Když jsme vešli do zdviže, měl jsem přichystanou odpověď, která by ji uzemnila, jenže nějaký člověk jel s námi, a tak jsem mlčel. A v místnosti, kde čekali naši kolegové, jsem taky mluvit nemohl. Obsloužil jsem nejdřív Nerona Wolfa a Sally zase Dal Bonnerovou. Pak jsem se připojil k dámám v rohu místnosti, ale nechtěl jsem shodit Sally před její šéfkou, a tak jsme hovořili o tom, jak dlouho asi ještě budeme čekat. To jsem se záhy dověděl. Měl jsem v šálku ještě trochu kávy, když do pokoje vešel muž a ohlásil, že Nero Wolfe a Archie Goodwin mají jít s ním. Wolfe si hlasitě povzdechl, tak, aby to všichni slyšeli, odložil šálek, zvedl se a zamířil ke dveřím. Já šel za ním a ostatní si začali mezi sebou šuškat. Muž ušel asi dvacet kroků chodbou, otevřel dveře, vešel dovnitř a kývl na nás prstem, abychom šli dál. Personál státního sekretáře zřejmě neovládal vybroušenější společenské způsoby.
Ocitli jsme se v prostředně velké místnosti, jež měla tři velká okna s dlouho nenatřenými rámy. Uprostřed kanceláře stál ohromný ořechový stůl obklopený židlemi, u stěny kancelářský stůl, menší stolek a další židle. Muž sedící na konci toho ohromného stolu s kupou složek před sebou nám pokynul k židlím nalevo. Náš průvodce zavřel dveře a posadil se na židli u stěny.
Muž za stolem upřel na nás pohled, který se nedal nazvat ani přátelským, ani nepřátelským. „Myslím, že vaši totožnost zjišťovat nemusíme,“ řekl Wolfovi. Mohlo by se to vykládat, že Wolfe je známá celebrita, nebo taky, že nikdo jiný není tak mohutný a tlustý jako on – můžete si vybrat. Nakoukl do rozevřené složky, která ležela před ním na stole. „Mám tu prohlášení vaše a pana Goodwina. Pozval jsem vás oba zároveň, protože se domnívám, že tak celou záležitost uspíšíme. Jmenuji se Albert Hyatt a státní sekretář mě pověřil, abych toto šetření vedl. Jednání je neformální, pokud nevyjdou najevo okolnosti, které bude třeba zaprotokolovat.“
Prohlížel jsem si ho. Bylo mu kolem čtyřiceti, měl hladkou, zdravou pleť, hladké tmavé vlasy, uhlazený příjemný hlas, uhlazené chování a na sobě hladký šedivý gabardén. Přirozeně jsem se informoval o obou náměstcích, kteří šetření vedli, a hlásil jsem Wolfovi, že Hyatt je společníkem velké advokátní kanceláře v centru New Yorku, že se hodně angažuje v politice, že si získal pověst jako schopný obhájce ve věcech trestních, jinými slovy, že dává rád otázky, a že je svobodný.
Hyatt se znovu podíval do složky. „V dubnu roku devatenáct set padesát pět jste podchytil telefon v bytě Otise Rosse lna Západní 83. ulici v Manhattanu, New York. Je to tak?“
„V prohlášení jsem to uvedl,“ připustil Wolf nevrle.
„Ano, uvedl. Za jakých okolností se to stalo?“
Wolfe ukázal prstem na složku. „Jestli před sebou máte prohlášení moje a pana Goodwina, je to v něm uvedeno.“
„Ano, vaše prohlášení mám před sebou, rád bych to ale slyšel od vás. Odpovězte, prosím, na otázku.“
Wolfe chtěl udělat kyselý obličej, uvědomil si však, že by to nikam nevedlo, a upustil od toho. „Pátého dubna roku devatenáct set padesát pět přišel do mé kanceláře muž, který se představil jako Otis Ross, a požádal mě, abych v jeho bytě podchytil telefon. Řekl jsem mu, že mě nezajímají neshody mezi manžely. Muž odpověděl, že nejde o manželské neshody, že je vdovec, že provádí řadu obchodních a finančních investic a že nedávno pojal podezření proti svému tajemníkovi, že hraje dvojí hru. Říkal, že často bývá celý den a někdy i dva dny mimo domov, a chce vědět, jestli svého tajemníka podezírá právem. Proto přišel ke mně se žádostí, abych zařídil odposlouchávání telefonických hovorů na jeho čísle.“
Wolfe stiskl rty. Nerad slyšel, když mu někdo ten případ jen připomněl, a teď jej ještě musel vyprávět. Chvíli jsem si myslel, že se odmlčí, ale on pokračoval: „Vím, že každý občan může dát podchytit svůj telefon a že se tím nedopouští protiprávního činu. Odmítl jsem však klientovi vyhovět s tím, že nemám v tomto oboru žádné zkušenosti. Pan Goodwin, který jako vždycky bývá v mé kanceláři, když přijímám klienty, do rozhovoru zasáhl a poznamenal, že zná jistého člověka, který by si technickou stránku vzal na starost. Pan Goodwin zasáhl do rozhovoru ze dvou důvodů. Předně proto, že by touto prací rozšířil své zkušenosti, za druhé proto, že považuje za nezbytné vést mě k tomu, abych

vydělával peníze na případech, které bych nejradši odmítl. Přiznám se, že někdy bývá v právu. Nechcete se ho zeptat, jestli mou výpověď potvrzuje?“
Hyatt zavrtěl hlavou. „Až domluvíte. Pokračujte.“
„Nuže, pan Ross mi položil na stůl jako zálohu tisíc dolarů – deset stodolarových bankovek. Prohlásil, že mi nemůže platit šekem, aby se jeho sekretář nedozvěděl, že mě najal, a že proto nemám nic posílat na jeho adresu. Příležitostně se chtěl u mne v kanceláři osobně zastavit nebo mi vzkázat, kam mu mám podat zprávu, jak práce postupuje. Pan Ross chtěl seznam všech hovorů vedených z jeho telefonu, neboť podezíral svého tajemníka, že se za něho při telefonických rozhovorech vydává.“
Wolfe znovu stiskl rty. Musel spolknout tu hořkou pilulku. „To ovšem vzbudilo mou zvědavost a podezření. Bylo by zbytečné žádat na něm průkaz totožnosti, neboť listiny lze padělat či ukrást. Proto jsem mu řekl, že se musím spokojit s jeho prohlášením, a poznamenal jsem, že pan Goodwin ho přijde navštívit do bytu. Nemusíte mi říkat, že to byla nepředložená poznámka – uvědomil jsem si to hned potom. On samozřejmě souhlasil, neboť na něco podobného byl připraven. Řekl jenom, že s panem Goodwinem předem smluví dobu návštěvy, jinak by mohl potkat tajemníka pana Rosse a ten by ho mohl poznat. Dohodli jsme se na deváté hodině téhož večera, kdy pan Goodwin šel na uvedenou adresu na Západní 83. ulici. Služebné, která mu otevřela, se představil pod cizím jménem, které bylo předem s panem Rossem domluveno. Služebná ho zavedla do obývacího pokoje, kde můj klient seděl v křesle, četl knihu a kouřil doutník.“
Wolfe poklepal ukazováčkem na stůl. „Záměrně používám označení »můj klient«, neboť jsem provedl hloupost – k čertu, ale on přece mým klientem byl! Pan Goodwin s ním hovořil asi deset minut, a když se vrátil domů a podal mi zprávu, rozhodli jsme se, že případ převezmeme. Téhož večera se pan Goodwin domluvil s tím svým známým a druhý den nato se mělo začít odposlouchávat. Chcete znát technické podrobnosti?“
„Ne, ty můžete vynechat.“ Hyatt si uhladil tmavé vlasy. „Jsou v Goodwinově prohlášení.“
„Já o nich vím poměrně málo. Podchytili jsme ten telefon a pan Goodwin získal novou hračku. Nemohl se jí cele věnovat, protože ho téměř pořád potřebuji v kanceláři, takže odposlech prováděli lidé, které obstaral ten technik. Sám jsem neviděl ani ta hlášení, pro která si pak pan Ross do mé kanceláře denně chodil v době, kdy jsem byl nahoře ve skleníku u orchidejí. Pátého dne pan Goodwin žádal o další zálohu ve výši jednoho tisíce dolarů, kterou mu náš klient vyplatil v hotovosti. Když jsem zaplatil za podchyceni linky zvenčí a odposlech, zůstalo mi z těch peněz pramálo. Víte, čemu se říká podchycovat zvenčí?“
„Samozřejmě. Prakticky všechny nezákonné způsoby odposlouchávání telefonu té metody používají.“
„Patrně.“ Wolfe zvedl dlaň. „O tom, že jde o nezákonnou činnost, jsem se bohužel dověděl až osmý den. Třináctého dubna odposlouchával pan Goodwin dvě hodiny a slyšel dlouhý rozhovor. Ať už šlo o pana Rosse, nebo o jeho tajemníka – hlas mluvícího vyvolal u pana Goodwina podezření. Z hlášení, která četl a potom předával našemu klientovi, si pan Goodwin udělal obraz o panu Rossovi. Dověděl se mimo jiné, že guvernér nedávno jmenoval pana Rosse předsedou Vyšetřovacího výboru pro nadační fondy. Pan Goodwin si zavolal z telefonní budky pana Rosse a ozval se mu hlas, který předtím slyšel při odposlechu. Představil se jako zpravodaj Gazette, domluvil si s panem Rossem schůzku, navštívil ho v bytě na Západní 83. ulici a hovořil s ním. Rovněž se setkal s jeho tajemníkem. Ani jeden ani druhý nebyl náš klient. Byl jsem podveden.“
Wolfe polkl žluč. „Dokonale podveden,“ řekl trpce. „Pan Goodwin mne seznámil s tímto faktem a uvážili jsme situaci. Okamžitě jsme přestali odposlouchávat. Rozhodli jsme se počkat do půl šesté odpoledne, až přijde náš klient jako obvykle pro denní hlášení. Zbývala nám jediná možnost, a to předat toho člověka policii a informovat ji, jak jsem naletěl.“
Teď Wolfe polkl naprázdno. „Ten muž ale nepřišel. Proč, to nevím. Snad se dověděl, že jsme přestali odposlouchávat, či zjistil, že pan Goodwin navštívil pana Rosse – ale podobné úvahy nemají smysl. Náš klient toho dne nepřišel a neobjevil se ani později. Během příštích čtyř týdnů věnoval pan Goodwin většinu času tomu, aby toho muže vypátral. Bylo to bezvýsledné. A pan Goodwin je detektiv velmi schopný a kvalifikovaný. Nenašel ani služebnou, která mu tehdy otevřela. Když jsme první týden nezachytili žádnou stopu, ujednal jsem si s panem Rossem schůzku a o celém případu ho informoval. Přirozeně to nenesl lhostejně, ale když jsme situaci ze všech stran probrali, pan Ross souhlasil s tím, že je zbytečné zatahovat do případu úřady, pokud viníka nepolapíme. Pan Goodwin byl přítomen našemu rozhovoru a pan Ross toho muže nepoznal ani podle našeho velmi podrobného popisu. Služebná byla u něho zaměstnána jen velmi krátce a odešla náhle bez výpovědi, takže ani o ní nám nemohl nic říci.“ Wolfe si zhluboka povzdechl. „Tak to tedy vypadá. Po měsíci se pan Goodwin už nemohl věnovat pátrání celodenně, protože má také jiné povinnosti, ale na toho klienta jsme ani on ani já nezapomněli. A také na něj nezapomeneme.“
„To věřím.“ Hyatt se pousmál. „Já osobně vůbec nepochybuji, že jste mi řekl pravdu.“
„Děkuji vám.“
„Ovšem jistě si uvědomujete, že ten příběh má určité slabiny. Kromě vás a pana Goodwina vašeho klienta nikdo neviděl. Nikdo jiný neví, co se mezi vámi odehrálo a vy nemůžete toho muže najít ani identifikovat. Otevřeně řečeno, kdybyste byl obviněn z nezákonného odposlechu a státní návladní na vás podal žalobu, je pravděpodobné, že byste byl odsouzen.“
Wolfe pozvedl obočí o několik milimetrů. „Mám vaše slova považovat za vyhrůžku? Míníte-li je jako pokárání, plně si je zasluhuji.“
„Ovšem, zasluhujete si pokárání.“
Hyatt se opět pousmál. „Nic vám nebudu vyčítat, naopak, uchystal jsem pro vás malé překvapení. Chtěl jsem se pouze s vámi seznámit, než s tím překvapením přijdu.“ Pohlédl na zaměstnance sedícího vedle dveří. „Corwine, přiveďte muže, který čeká v čísle 38.“

Corwin se zvedl, otevřel dveře a vyšel. Dveře zůstaly dokořán. Slyšel jsem jeho těžké kroky na chodbě, pak vrzly dveře, potom bylo slyšet mnohem slabší kročeje. Chvíli bylo ticho a pak se ozvalo: „Pane Hyatte! Pojďte sem!“
To zvolání znělo spíš jako přiškrcený výkřik. Hyatt vyskočil a vyběhl ze dveří a já uháněl za ním chodbou do nedaleké místnosti. Stál jsem po jeho boku, když se zastavil vedle Corwina u dlouhého stolu. Corwin hleděl na muže ležícího na podlaze. Muž mu jeho pohled už nemohl oplatit. Ležel na zádech s roztaženýma nohama a kolem hrdla měl těsně utaženou kravatu. Měl vyboulené oči, vyplazený jazyk a obličej zbarvený šarlatově. Poznal jsem ho okamžitě. Corwin a Hyatt zírali na mrtvolu a snad ani netušili, že tam jsem také já. Okamžitě jsem se ztratil. Vrátil jsem se do kanceláře, kde seděl za stolem zasmušilý Wolfe, a řekl jsem: „Fakt, to je překvapení. Náš klient leží na podlaze vedle v kanceláři. Je mrtvý – někdo mu moc těsně utáhl kravatu.“
Věděl jsem, že ten chlápek zasadil ránu Wolfově ješitnosti, ale teprve teď jsem si uvědomil, že to nebyla lecjaká rána. Jakmile jsem se zmínil o našem klientovi, Wolfe se zvedl z křesla, udělal krok ke dveřím, pak se otočil a nepřítomně na mě zíral.
„Ach,“ řekl, poněvadž mu to konečně došlo. „Je mrtvý?“
„Ano. Byl uškrcen.“
„Vidět ho mrtvého by mi nepřineslo žádné zadostiučinění.“ Pohlédl na dveře, potom se podíval na mě, posadil se, položil ruce na stůl a zavřel oči. Po chvíli je otevřel. „Hrom aby do toho,“ zamručel. „Když ten bídák byl ještě naživu, tak mě podvedl, a teď po smrti mě dostal do kdovíjakého maléru. Kdybychom snad… Ne. To se jen vztekám.“ Zvedl se. „Pojďte.“ Zamířil ke dveřím.
Předběhl jsem ho. „Počkejte. Já taky chci domů, ale víte sám až moc dobře, že odtud nemůžeme vypadnout jen tak.“
„To vím. Chci se podívat na kolegy. Pojďte.“
Ustoupil jsem stranou a šel za ním po chodbě až do místnosti, kde čekali ostatní. Zavřel jsem za sebou dveře. Obě ženy seděly v koutku, muži ale stáli pohromadě a bavili se. Všichni tři se podívali na nás a Jay Kerr bodře vykřikl: „Hele, ještě vás nezavřeli? Jaký to je?“
Wolfe zůstal stát a pátravě na ně hleděl. Já je také pozoroval. Zatím jsme neměli důvod se domnívat, že kravatu utáhl našemu klientovi kolem hrdla někdo z nich, ale všichni byli předvoláni v souvislosti s podchycováním linek. Proto jsme si je s Wolfem prohlíželi. Nikdo z nich nezbledl oni se neroztřásl strachem, neolizoval si jazykem rty oni se nezhroutil.

Wolfe promluvil: „Dámy a pánové, všichni jsme členy svazu soukromých detektivů, a proto právem očekáváte, že vás o všem, co se týká našeho společného údělu, budu informovat. Dověděl jsem se právě o jisté události, která se přihodila v této budově dnes ráno a která mně a panu Goodwinovi může způsobit nepříjemnosti a snad i vážné obtíže. Nemám důvod, abych někoho z vás s tou událostí spojoval, i když něco podobného není vyloučeno. Jestli jste s ní neměli nic společného, nemá smysl, abych vás o ní informoval. Přenechám to někomu povolanějšímu. Dlouho nebudete muset čekat. Prosím vás, abyste chápali, že tím, že si vás tak prohlížím, vás nechci urážet. Zajímá mě pouze, jestli mohu vyloučit možnost, že někdo z vás je do té věci zapleten. Jestliže…“
„Sakra!“ zavrčel Steve Amsel a v jeho černých očích se zablesklo. „Oč běží?“
„Mně se tenhle scénář líbí,“ řekl Jay Kerr. „Pokračujte.“ Měl vysoký a tenký hlas, to však neznamenalo, že někoho uškrtil.
Harland Ide, ten, co vypadal jako bankéř, si odkašlal. „Jestli do toho nejsme zapleteni,“ řekl suše, „tak se nás to netýká. Povídal jste, že se to stalo dnes dopoledne v této budově. Co se stalo?“
Wolfe zavrtěl hlavou a dál si prohlížel přítomné. Dosud se nikdo z nich nezhroutil. Hovořili, jako kdyby je těšilo, že našli nový námět k rozhovoru. Steve Amsel navrhl, aby Dol Bonnerová a Sally Coltová zkusily to tajemství z Wolfa vypáčit, dámy ale zdvořile odmítly.
Wolfe pořád ještě stál a díval se, když se dveře prudce rozevřely a Albert Hyatt vpadl dovnitř. Když spatřil Wolfa, zůstal stát a řekl: „Ach, tady jste.“ Hladké vlasy měl trochu v nepořádku. Podíval se na mě. „A vy také. Šel jste za mnou a viděl jste to, viďte?“
Přitakal jsem.
„A hned jste se vzdálil?“
„Jasně. Říkal jste panu Wolfovi, že pro něho máte malé překvapení, a já mu šel oznámit, co to je.“
„Poznal jste toho muže?“
„Ano. Byl to klient, o němž pan Wolfe mluvil.“
Wolfe zasáhl do rozhovoru. „Potěšilo by mne, kdybych ho byl viděl živého.“
„Snad. Kolegům jste už jistě všechno vyprávěl?“
„O ničem jsem se nezmínil, pane.“
„Nezmínil?“
„Ne.“
Hyatt se rozhlédl. „Jste tu asi všichni. Jay Kerr?“
„To jsem já,“ ohlásil se Kerr.
„Harland Ide?“
„Steve Amsel?“
Amsel zvedl ruku.
„Theodolinda Bonnerová?“
„Jsem zde a už přes dvě hodiny čekám a ráda bych –“
„Okamžik, prosím, slečno Bonnerová. Sally Coltová?“
„Zde.“

„Dobrá. Vyšetřování, které vedu z příkazu státního sekretáře, se na přechodnou dobu odročuje. Všichni zůstanete v této místnosti. V jedné kanceláři v tomto poschodí byla nalezena mrtvola muže. Patrně byl zavražděn. To je ovšem záležitost policie, která bude chtít slyšet vaši výpověď. Teď vám nemohu říci, kdy bude vyšetřování pokračovat, a proto zatím platí předvolání, které jste obdrželi, pouze termín se mění. Neopouštějte místnost, dokud nepřijde policie."
„Jak se jmenuje zavražděný?" zeptal se Harland Ide.
„To vám policie řekne. Naštěstí to není můj obor."
„Pane Hyatte," pronesla Dol Bonnerová zvučně a zřetelně. „Jste pan Hyatt, že?"
„Ano."
„Já a slečna Coltová jsme snídaly velmi záhy a máme už hlad. Půjdeme se někam najíst."
Má odvahu, myslel jsem si. Po činu prý každý vrah vyhladoví – to jistě věděla. Hyatt jí odpověděl, že musí počkat na policii. Amselův protest nechal bez povšimnutí a zavřel za sebou dveře. Podívali se na sebe. Byl jsem zklamán. Byl jsem už nejednou pohromadě s více lidmi v jedné místnosti, kde se vyšetřovala vražda, ale nikdy to nebyli jen soukromí detektivové. Člověk by se domníval, že jim to bude žhavit rychleji. To ale ne. Než by se z Hyattova oznámení vzpamatovala namátkou vybraná skupina, trvalo by jí to asi minutu a pak by se pustila do Wolfa a do mne. Našim kolegům to trvalo také tak dlouho. Začal Steve Amsel. Byl asi o polovinu menší než Nero Wolfe, a když k němu přistoupil, musel pořádně zaklonit hlavu, aby mu mohl pohlédnout do očí.
„Tak tohle se stalo? Vražda. A jak se jmenuje zavražděný?"
Jay Kerr se přidal. „Ano, Goodwin ho poznal. Jak se jmenuje?" Dol Bonnerová přišla taky blíž a Sally šla hned za ní.
Harland Ide řekl: „Jestli jsem dobře slyšel, pane Wolfe, byl zavražděn váš bývalý klient?"
Wolfe couvl o krok. „Jeho jméno vám nemohu říci, protože je neznám. Jeho jméno nezná ani pan Goodwin."
Sally Coltová potlačila zahihňání. „Neříkejte," ozval se Steve Amsel. „Ale Goodwin ho poznal? To jste si vymyslel nějaký nový kviz?"
„A byl to váš klient," zapískl Jay Kerr.
„Ale, ale, pane Wolfe," zaprotestovala Dol Bonnerová, „neděláte z toho trochu frašku? Vy s vaší pověstí? Chcete nám namluvit, že jste jako klienta přijal muže, kterého neznáte jménem?"
„Ne." Wolfe stiskl rty. Pak promluvil. „Dámy a pánové, musím vás požádat o poshovění. Nejpošetilejší chyba, kterou jsem provedl, se mi dnes k mé nemalé potupě vymstila. Co byste ještě chtěli? Pan Goodwin zavražděného poznal. Byl to můj bývalý klient, jehož jméno neznám, a kromě těch několika dnů, kdy jsem pro něj pracoval, jsem ho už neviděl ani o něm nic nevím. To je všechno."
Odpochodoval ke křeslu u stěny, usedl, položil si dlaně na stehna a zavřel oči. Přešel jsem k němu a polohlasně se otázal: „Máte pro mě nějaké příkazy?"
„Ne." Vůbec neotevřel oči. Zřejmě neměl chuť se bavit. Zašel jsem k hloučku našich kolegů a řekl jsem: „Jestli probíráte naši potupu, tak mě přehlédněte. Možná že od vás něco užitečného pochytím."
„Kde leží ta mrtvola?" zeptal se Steve Amsel.
„V čísle 38."
Jak zemřel?"
„Měl kolem krku utaženou kravatu. Mohl si to třeba udělat sám, ale víte, že to tak snadno nejde. Spíš ho nejdřív někdo uklidnil tím těžkým mosazným popelníčkem, co leží vedle na podlaze."
„Vy a Wolfe jste dopoledne přišli poslední," řekl Harland Ide.
„Nepotkali jste ho náhodou?"
Zazubil jsem se. „Koukejte," namítl jsem. „Tohle si ještě užijeme od poldíků. Slitujte se. Jsme přece ze stejné profese. Nechcete mě vyslýchat?"
„To mi nenapadlo," odpověděl škrobeně. „Myslel jsem, že ta kancelář je na cestě od zdviže, a jestli tam byly otevřené dveře, mohli jste toho muže zahlédnout, či dokonce s ním mluvit. Rozhodně jsem neměl v úmyslu…"

Byl vyrušen. Dveře se otevřely a vešel ramenatý chlap. Zavřel dveře, postavil se před ně, mlčky nás přepočítal, přitáhl si židli ke dveřím a usedl. Neměl nám co říct.
A opět mě hlouček šerloků zklamal. Dobře vědí, že přítomnost poldíka nepřekáží v konverzaci. A pokud jde o diskrétnost, jediný pohled na jeho obličej postačil, aby každému bylo jasné, že hromotluk není dostatečně vybaven mozkovými závity, aby nahlásil, co zaslechl – ovšem za předpokladu, že vůbec slyšel. Jenže kolegové drželi dobrou půlhodinku jazyk za zuby. Zkoušel jsem prohodit několik poznámek, ale nikdo mi neodpověděl. Dámy se nastěhovaly zase do kouta a já zkoušel navázat s nimi konverzaci. Měl jsem dojem, že by si Sally dala říct, ale poněvadž její šéfka Dol Bonnerová mlčela, Sally zůstala taky zticha. Zrovna jsem se koukl na hodinky a zjistil, že je deset minut po jedné, když se dveře otevřely znovu. Vešli dva muži. První byl dloubán s protáhlým obličejem a prošedivělými vlasy. Udělal tři kroky vpřed, rozhlédl se a řekl: „Jsem Leon Groom, náčelník kriminálního oddělení města Albany."
Odmlčel se a patrně čekal, že mu zatleskáme. Žádný aplaus se však neozval. Groom se tvářil povýšeně a stejně povýšeným tónem mluvil, což bylo za stávajících okolností zcela přirozené. Náčelník kriminálky má zřídkakdy možnost promlouvat k sešlosti soukromých detektivů, kteří jsou pro poldíky pískem v očích – tím hůř pro nás, že jsme nadto byli ještě všichni z metropole. Pokračoval: „Byli jste informováni, že v pokoji na tomto poschodí byl zavražděn muž. Zadrželi jsme vás, abyste mohli být vyslechnuti. Nero Wolfe a Archie Goodwin půjdou teď se mnou. Ostatní zavoláme jednoho po druhém, abyste se přišli podívat na mrtvolu." Ukázal palcem na svého společníka. „U toho muže si můžete objednat obložené chlebíčky na účet města Albany. Vy jste Theodolinda Bonnerová?"
„Ano."
„Zakrátko přijde policistka pro případ, že bude třeba vykonat tělesnou prohlídku."

„K tomu je třeba souhlasu dotyčné," ozval se útočně Steve Amsel.
„Ovšem. O souhlas ji požádáme. Nero Wolfe? Vy a Archie Goodwin půjdete se mnou."
Wolfe se zvedl a zamířil ke dveřím. Když mé míjel, řekl: „Pojďte, Archie." Jako můj zaměstnavatel nelibě nesl, že mi dává příkazy někdo jiný.
V hale stáli tři muži. Jeden byl v civilu a tvářil se důležitě, zatímco druzí dva byli v uniformě a tvářili se znuděně. Hlídali prázdný koš před pokojem číslo 38. Uvnitř jsem uviděl další tři – dva daktyloskopy a jednoho fotografa. Přerušili práci a vy
slechli si, jak nás Groom poučuje, že se nesmíme ničeho do
týkat. Groom s Wolfem obešli stůl a oba se dívali na mrtvého.
Nohy měl natažené a kravata byla pryč, jinak se nijak nezmě
nil.
Groom se zeptal Wolfa: „Můžete ho identifikovat?"
„Identifikovat ho nemohu," prohlásil Wolfe. „Nevím, kdo to je. Poznávám ho jako klienta, který mne v dubnu navštívil v mé kanceláři. Uvedl, že se jmenuje Otis Ross. Později jsem zjistil, že není tím, za koho se vydává. Pan Goodwin ho neviděl pouze jednou jako já, ale devětkrát. Prohlásil už, že je to náš bývalý klient."
„Já vím. Trváte na své domněnce, Goodwine?"
„Nejde o domněnku." Jestli Grooma mohl opravit Wolfe, mohl jsem si to dovolit toky. „Jsem o tom přesvědčen. Je to – či byl to – týž člověk."
„Pak tedy můžeme – moment." Obrátil se ke stolu, ukázal na nějaký předmět a zeptal se daktyloskopa: „Už jste s tím popelníkem skončili, Walshi?"
„Ano, kapitáne."
„Goodwine, o něco bych vás požádal, jestli proti tomu nic nenamítáte. Jde o malý pokus. Uchopte ten popelník tak, jako kdybyste chtěl někoho udeřit do hlavy. Držte jej úplně normálně, bez dlouhých úvah."
„Rád," řekl jsem a zvedl popelník. Mohl vážit asi půl kila nebo o něco víc. „Ten popelník bych bud chytil takhle za okraj, kdybych měl dost času a dost prostoru, abych se mohl rozmáchnout." Rozmáchl jsem se. „Anebo, má-li člověk velkou dlaň a dlouhé prsty jako já, může popelník obejmout takhle zespoda a rozmáchnout se nebo udeřit přímo."
Předvedl jsem to, pak jsem popelník přendal do levé ruky, vytáhl jsem kapesník a leštil mosaz.
„S touhle komedií byste měl úspěch na Broadwayi, ale u nás v Albany s tím nepochodíte," řekl Groom.
„Co jsem tedy měl dělat? Odmítnout?
Doleštil jsem popelník a položil jej zpátky na stůl.
„Pojďte," řekl a vyšel. Šli jsme za ním až skoro na konec chodby, kde otevřel dveře a poodstoupil stranou, abychom mohli vejít. Byla to rohová místnost s okny ze dvou stran a podlahou pokrytou kobercem. Za psacím stolem s oknem za zády seděl Albert Hyatt a telefonoval. Muž s odstávajícíma ušima a jizvou na tváři nám vyšel v ústrety a zeptal se Grooma, jak má židle rozestavit. Přirozeně tak, abychom Wolfe a já seděli proti oknu. Než Hyatt domluvil, už jsme seděli – Wolfe a já vedle sebe a muž s odstávajícíma ušima za stolkem, s poznámkovým blokem a perem před sebou.
Hyatt vstal a vyzval Grooma, aby si sedl na jeho místo. Groom jen poděkoval a zůstal sedět za stolem, tváří k nám.
Začal vyslýchat Wolfa: „Pan Hyatt mi dal přečíst výpověď, kterou jste poslal státnímu sekretáři ohledně toho podchycení telefonu. Pan Hyatt mi rovněž sdělil, co jste mu řekl dnes dopoledne. Opakoval jste prostě to, co jste už uvedl písemně. Chcete svou výpověď pozměnit?"
„Ne."
„Chcete k ní něco dodat?"
„Podle toho. V případě, že já nebo pan Goodwin jsme v podezření z vraždy, něco bych dodat chtěl. Jsme v podezření?"
„Řekněme, že ono. Nejste obviněni. Jste pouze zadrženi, aby vás policie mohla vyslechnout, pokud něco víte o vraždě muže, kterého jste, jak připouštíte, znal a na kterého jste měl zlost. Je to tak?"
„Ano, měl jsem na něj opravdu zlost. Chtěl bych učinit další prohlášení."
„Prosím."
„Byl jsem předvolán státním sekretářem, abych se na tuto adresu v Albany dostavil v deset hodin ráno. V šest hodin ráno jsem odjel ze svého bytu v New Yorku autem, které řídil pan Goodwin. Cestou jsme se jednou zastavili, snědli jsme svačinu, kterou jsme si vzali s sebou, a dali jsme si kávu. Krátce před desátou jsme dojeli na uvedenou adresu a tam jsme byli posláni do místnosti číslo 42 ve druhém poschodí. Jeli jsme výtahem přímo tam a s nikým jsme nemluvili. Zůstal jsem v této místnosti až do chvíle, kdy jsem byl zaveden k panu Hyattovi. Pan Goodwin opustil nakrátko místnost, když šel se slečnou Sally Coltovou pro kávu. Vůbec jsem neviděl ani nemluvil – jak mám tomu člověku říkat?"
„Zavražděnému?"
„Ano."
„Říkejte mu klient."
„V této souvislosti bych se tomu raději vyhnul. Měl jsem i jiné klienty. Pokud jde o muže, který mne v dubnu navštívil, představil se jako Otis Ross a požádal mě, abych mu pomohl, tak jak je uvedeno v mém písemném prohlášení státnímu sekretáři – nuže, toho muže jsem neviděl, ani se s ním nedostal do styku, ani neznal jeho adresu od třináctého dubna devatenáct set padesát pět. Znovu jsem o něm slyšel, teprve když pan Goodwin dnes dopoledne vyšel z pokoje za panem Hyattem a téměř vzápětí se vrátil a sdělil mi, že ten muž leží nedaleko v jedné místnosti mrtvý. Podruhé v životě jsem toho člověka spatřil, když jsem byl před několika minutami do té místnosti zaveden, a tam jsem ho viděl už mrtvého. Nevěděl jsem, že je v této budově. Je únavné mluvit v samých záporech. Vůbec nemám tušení, proč a kdo ho zavraždil, ani nevím nic o tom, co tu pohledával či kde se před smrtí zdržoval. Kromě údajů, které jsou v mém písemném prohlášení státnímu sekretáři, nevím nic, co by mohlo při vyšetřováni vraždy pomoci."

Wolfe chvíli uvažoval. „Nevím, co byste se mne chtěl ještě zeptat, pane Groome, ale prosím.“
Groom se podíval na mě a já myslel, že už přijdu na řadu. Jenže hned nato se Groom podíval zase na Wolfa. „Říkáte, že jste vešel do budovy dnes dopoledne krátce před desátou hodinou. Kolik minut chybělo do deseti?“
„Nenosím hodinky, a proto vám mohu jen sdělit, že když jsme vešli dovnitř, poznamenal pan Goodwin, že je za pět minut deset. Pan Goodwin považuje za věc své cti, aby se mu hodinky nepředcházely ani nezpožďovaly o víc než o půl minuty.“
„Kolik bylo hodin, když jste vešel do místnosti číslo 42?“
„Nevím, ale mohu to odhadnout. Myslím, že cesta nahoru nám mohla trvat čtyři minuty. Vešli jsme tedy do místnosti číslo 42 asi minutu před desátou.“
„Co byste řekl tomu, kdyby někdo z osob, které v té chvíli byly v místnosti, prohlásil, že jste přišel ve čtvrt na jedenáct?“
Wolfe si ho změřil. „Pane Groome, tato otázka je nesmyslná a vy to víte. Má-li to být hrozba, je to hrozba dětinská. Je-li to hypotéza, je postavena na písku. A kdyby to někdo z nich tvrdil, vyvolá tím řadu otázek – předně, jestli mluví upřímně. A i kdyby to tvrdili třeba všichni – odpovím vám jen tolik: Buď tomu svědkovi jdou špatně hodinky, nebo má špatnou paměť, nebo lže.“
„Hm.“ Groom se zřejmě nedal jen tak vyvést z klidu. Obrátil se na mě: „Vy samozřejmě potvrzujete všechno, co řekl Wolfe. Je to tak?“
„Samozřejmě.“
„Ano nebo ne?“
„Ano.“
„I pokud jde o dobu vašeho příchodu do budovy?“
„Ano. Devět hodin padesát pět.“
Groom se nadzvedl a přistoupil ke mně. „Podíváme se na vaše hodinky.“
Poodhrnul jsem rukáv a on koukl na moje hodinky, pak na svoje a zase na moje. „Zapište tam, že Goodwinovy hodinky se proti mým opožďují o dvacet vteřin,“ řekl muži u stolu a zase usedl. „Snad se divíte, že jsem vás nepozval každého zvlášť. Ale zbytečně bych ztrácel čas. Podle toho, co vím o vás a o vašich pracovních metodách, jsem předpokládal, že jste se domluvili, co budete říkat. Mám tedy nepatrnou naději, že bych našel ve vaší výpovědi nějaké rozpory, a opravdu nestojí za to se o to pokoušet. Pan Hyatt chce jít mg oběd a já jsem si přál, aby tu během vaší výpovědi zůstal.“ Obrátil se k Hyattovi. „Budete jim opakovat, co jste řekl mně, pane Hyatte?“
Hyatt měl vlasy zase uhlazené. Nahnul se dopředu a opřel se lokty o stůl. „O dnešním dopoledni?“
„Ano.“
„Dnes ráno jsem přišel do své kanceláře brzy, už krátce před devátou. Tom Frazer z mé kanceláře byl už také přítomen. Seděli jsme tam a připravovali si podklady pro jednání s lidmi, kteří byli předvoláni na dnešek, když mi telefonistka oznámila, že si se mnou přeje hovořit nějaký muž v naléhavé a důvěrné záležitosti. Uvedl prý, že se jmenuje Donahue. To jméno mi nic neříkalo. Nechtěl jsem, aby nás vyrušoval, a tak jsem vyšel, abych ho nějak odbyl. Zastihl jsem ho na lavici na chodbě. Nechtěl na chodbě mluvit, a tak jsme zašli do sousední kanceláře, do místnosti číslo 38. Byl to muž středního věku, vysoký asi jako já, s hnědýma očima…“
„Všichni ho už viděli,“ přerušil ho Groom.
„Ach, ano, zapomněl jsem. Muž se mi představil jako William A. Donahue a chtěl si se mnou promluvit. Řekl, že ví, kdo je ke mně na dnešek předvolán, a že mezi těmi lidmi je také Nero Wolfe. Mám opakovat celý rozhovor, kapitáne? Hovořili jsme dobrých dvacet minut.“
„Postačí hlavní body.“
„Vlastně šlo jen o jeden bod. Ten člověk se všelijak vytáčel, ale v podstatě řekl toto: V souvislosti s jakousi obchodní záležitostí, o níž se nechtěl blíž zmínit, objednal si několikrát podchycení telefonu, mimo jiné také od Nerona Wolfa, jemuž za to zaplatil dva tisíce dolarů. Když se provalila ta aféra s odposlechem telefonů, řekl si Donahue, že v New Yorku je pro něho příliš horká půda, a odjel. Nedávno se dověděl, že státní sekretář nařídil přešetření všech soukromých detektivů ve spojitosti s podchycováním telefonních linek. Donahue se lekl, protože věděl, že Wolfe tehdy náhle přestal odposlouchávat a že teď byl předvolán. Donahue se obával, že Wolfe ho při vyšetřování nějak namočí a on pak bude stíhán pro něco ještě horšího, než je nezákonné podchycování linek. Proto se chtěl se mnou dohodnout. Jestli se za něj přimluvím u státního návladního, podá mi přísežné prohlášení o všech odposlouchávaných rozhovorech, které si objednal, a byl ochoten svědčit i u soudu. Zeptal jsem se ho, jestli Wolfe věděl, že jde o nezákonný čin, a Donahue prohlásil, že ono, že to věděl. Zeptal jsem se ho, jestli se opravdu jmenuje Donahue a jestli se pod tím jménem představil také Wolfovi, a on opět přisvědčil. Další informace o sobě mi odmítl dát, pokud nepřistoupím na jeho návrh. Jinak se zmínil jen o tom, že v New Yorku bydlel v hotelu Marbury. Vysvětlil jsem mu, že na to nemůžu dát odpověď okamžitě, že si to musím rozmyslet, a požádal jsem ho, aby chvíli počkal v kanceláři a –“
„Kolik bylo hodin?“ zeptal se Groom.
„Půl desáté, snad o minutu méně nebo víc. Hodinky mi nejdou tak přesně jako Goodwinovi.“ Podíval se na své hodinky. „Mám za sedmnáct minut dvě.“
„Jdou vám o tři minuty dopředu.“
„Takže bylo přesně půl desáté, když jsem se vrátil do své kanceláře. Samozřejmě že jsem chtěl vědět, kolik mi ještě zbývá na práci. Šetření mělo začít v deset. Pokládal jsem tu záležitost za tak důležitou, že jsem zavolal státního sekretáře. Zastihl jsem jen jeho tajemníka, a ten mi nemohl sdělit, kde státní sekretář je. Zavolal jsem státního návladního a promluvil s jeho náměstkem D. A. Lambertem, svým přítelem. Požádal jsem ho o spěšnou policejní zprávu o Williamu A. Donahuovi, který na jaře bydlel v hotelu Marbury, Ve tři čtvrti na deset jsem znovu zkusil zavolat státního sekretáře,

ale nikdo se nehlásil. Řek! jsem Tomu Frazerovi –“
Groom ho zarazil: „To zatím postačí. Potom jste se už do místnosti číslo 38 nevrátil?“
„Ne. Řekl jsem Donahuovi, že bude muset čekat hodinu nebo dvě. Kdyby zpráva z New Yorku nepřišla do jedenácti hodin – a nepřišla doposud – byl jsem rozhodnut Wolfa a Donahua konfrontovat, abych viděl, na čem jsem. Proto jsem nejdřív poslal pro Wolfa a Goodwina.“ Hyatt mrkl na hodinky. „Opozdil jsem se, mám domluvenou schůzku.“
Groom se podíval na Wolfa: „Máte na pana Hyatta nějaký dotaz?“
Wolfe měl zkřížené nohy – dělá to vždycky, když sedí v křesle, které je pro něj malé. „Jenom jednu otázku. Vzpomínáte si, pane Hyatte, jak jste mi říkal, že věříte mému prohlášení? Proč jste mi to řekl?“
„Protože jsem to také tak myslel.“
„Předtím jste přece už mluvil s Donahuem.“
„Mluvil jsem s ním, ale nevěřil jsem mu. Znám vaši pověst, a o něm jsem nevěděl nic. Důvěřoval jsem prostě spíš vám než jemu.“ „Věříte dosud tomu, co jsem vám říkal?“
„No…“ Hyatt se podíval na Grooma. „Myslím, že za stávajících okolností můj osobní názor není rozhodující ani důležitý.“
„Ovšem. Ale ještě něco. Ten Donahue mluvil o podchycovaných telefonech – ne jen o jednom. Uvedl kromě mého ještě nějaké jiné jméno?“
„Ano, uvedl, ale vaše jméno opakoval neustále.“
„Která jiná jména uvedl?“
„Moment,“ přerušil ho Groom. „To už sem nepatří. Nebudeme vás zdržovat, pane Hyatte.“
„Přál bych si vědět,“ naléhal Wolfe, „jestli ten muž jmenoval někoho z ostatních předvolaných.“
Nedostal odpověď. Hyatt se podíval na Grooma. Groom zavrtěl hlavou a Hyatt se zvedl a vyšel. Když se za zvláštním pověřencem státního sekretáře zavřely dveře, promluvil Groom: „Chtěl jsem, abyste to slyšel přímo z úst pana Hyatta. Chcete nyní pozměnit svou výpověď? Nebo ji doplnit? Donahue je ovšem po smrti, ale máme teď jeho stopu a víme, kde pátrat dál.“
„Pane Groome, nerad mluvím jen proto, aby řeč nestála,“ zavrčel Wolfe. „Svou výpověď bych mohl pozměnit snad jedině tak, že bych v ní provedl několik gramatických oprav. A mohl bych ji doplnit několika poznámkami, jako kupříkladu, že ten muž lhal, když panu Hyattovi řekl, že se mi představil jako Donahue a že jsem věděl, že jde o nezákonný odposlech. Tyto poznámky jsou však nepřímo obsaženy už v mém prohlášení. Chtěl bych vás o něco požádat. Znám nyní jméno toho muže, či aspoň jméno, pod kterým se představil panu Hyattovi, a znám jméno hotelu, kde bydlel v době, kdy mě přišel požádat o pomoc. Zde vám nejsem nic platný, ale když se budu moci vrátit do New Yorku, věnují všechno své úsilí tomu, abych odhalil jeho minulost, jeho spojení s –“
Odmlčel se, když Groom otočil hlavu. Do místnosti totiž právě vešel uniformovaný strážník a podal Groomovi složenou listinu. Groom ji pomalu rozevřel, řekl strážníkovi, aby počkal, znovu se podíval na listinu a pak se zahleděl na Wolfa a na mne.
„Dostal jsem na vás dva zatykač. Mám vás zadržet jako stěžejní svědky. Chcete zatykač vidět?“
Otočil jsem hlavu k Wolfovi. Mohu dosvědčit, že během ticha, které trvalo dobrých deset vteřin, ani jednou nezamžikal. Pak promluvil. Řekl jediné slovo: „Ne.“
„Jenže já ano,“ řekl jsem a natáhl jsem ruku. Groom mi zatykač podal. Zřejmě byl pravý, dokonce i naše jména napsali správně. Byl podepsaný soudcem, který se jmenoval nějak jako Bymnyomt. „Vypadá nefalšovaně,“ řekl jsem Wolfovi.
Wolfe se díval na Grooma. „Nevím, jakého slova použít,“ pronesl mrazivě. „Libovůle? Domýšlivost? Svéhlavost?“
„Teď nejste v New Yorku, pane Wolfe.“ Groom se snažil maskovat vlastní samolibost. „Jste v městě Albany. Znovu se vás ptám: Chcete své prohlášení pozměnit nebo doplnit?“
„S tím zatykačem to míníte opravdu vážně?“
„Ano. Jste oba zatčeni.“
Wolfe se otočil ke mně. „Jaké číslo má pan Parker?“
„Eastwood šedesát dva šest set pět.“
Wolfe se zvedl, obešel stůl k uprázdněnému křeslu, kde předtím seděl Hyatt, usedl a zvedl sluchátko. Groom se zvedl, ale zůstal stát a strčil ruce do kapes. Wolfe řekl do sluchátka: „Prosím, dejte mi New York. Eastwood šedesát dva šest set pět.“

***

O čtyři hodiny později jsme pořád ještě byli za mřížemi. Já ovšem neseděl poprvé, ale pro Wolfa to byl křest ohněm. Vlastně jsme ani nebyli za mřížemi – aspoň žádné mříže nebylo vidět. Byli jsme na komisařství v místnosti, která páchla karbolem jako lazaret, a židle tu byly špinavé. Ale jinak to tam nebylo nejhorší. V rohu za zástěnou byl dokonce záchodový kbelík. Taky tam byl s námi jeden poldík, asi abychom se nepokusili o sebevraždu. Když jsem mu řekl, že bychom dali nevímco za večerník, otevřel dveře a zavolal na kohosi do chodby, ale z místa se nehnul. Nechtěl zkrátka riskovat.
Krátce potom nám oznámili, že si můžeme poslat pro něco k jídlu, a tak jsem si objednal dvě briošky se sekanou a čtvrt litru mléka. Wolfe, který od deseti hodin nepozřel nic kromě kávy, odmítl jíst. Nebylo mi jasné proč, možná, že to hrál na hladovku, anebo měl takový vztek, že ztratil chuť k jídlu. Když mi jídlo přinesli, ukázalo se, že koupili žitný chléb místo veky a uzené místo sekané. To uzené za moc nestálo, ale mléko bylo prima.
Wolfe nejenže nejedl, ale dokonce nepromluvil ani slovo. Prostřel si svrchník na starou dřevěnou lavici a posadil se na něj s kloboukem stále na hlavě; se zavřenýma očima se opíral o zeď a ruce s propletenými prsty mu spočívaly na

nejvyšším bodě břišní krajiny. Za ta léta jsem ho už měl důkladně okouknutého, ale jak jsem se tak na něj díval, připadlo mi, že místo aby se pomalu uklidňoval, je naopak stále zuřivější. Teprve když uplynulo několik hodin, pokusil se navázat jakýs takýs rozhovor. Otevřel oči a prohlásil, že by se mne chtěl zeptat, co si o jisté věci doopravdy myslím. Řekl jsem, že mu mohu sdělit, co si doopravdy myslím, o čemkoli, a že ostatně na to podle všeho budeme mít ještě času dost.
Zabručel. „Jestliže my dva budeme i nadále ve spojení, jako že asi budeme, předpokládám, že na tuhletu naši epizodu se při různých příležitostech často stočí řeč. Mám pravdu?“ „Myslím, že ano. Pokud to vůbec není naše poslední epizoda. Zřejmě předpokládáte, že nás ještě čeká lepší budoucnost.“
„O to se postaráme. Řekněte mi: Kdyby vás nebylo lákalo namočit se trochu do nějakého toho odposlouchávání a zkusit, jak se to technicky provádí, myslíte, že bych byl přistoupil na takovou práci pro toho chlapa? Jenom bych rád znal váš názor.“
„Tak ten tedy neuslyšíte.“ Stál jsem a díval se shora na něj. „Kdybych řekl, že byste se do toho nebyl pustil, každá naše další zmínka o tom by byla příliš jednostranná. Kdybych řekl, že ano, jenom by to přililo oleje k vaší zlosti a třeba by to na vás bylo přespříliš. Neočekávejte, že se odtud dostaneme, jestli se necháváte tak ovládat vztekem, že ztrácíte schopnost uvažovat. Ale řeknu vám, jak to provedu: rozpůlím to.“
„Co rozpůlíte?“
„Rozpůlím vinu. Každý z nás za to může zpoloviny. Oba si zasloužíme výprask. Ale nezasloužíme basu.“
„Nechme to na potom,“ zavrčel a znovu zavřel oči. V šest hodin jsem se už prokousal hluboko do druhého listu večerníku a právě jsem četl, jak se opravuje roztržená nylonová podprsenka, když se prudce otevřely dveře. Náš hlídač udělal v tu ránu na podpatcích čelem vzad a chystal se čelit ozbrojenému pokusu o nezákonné vysvobození, jenže do místnosti vstoupil jen policista a jakýsi návštěvník. Byl to rudolící chlap v hnědém vlněném svrchníku. Stanul, rozhlédl se a potom přistoupil a podal nám ruku.
„Pan Wolfe? Já jsem Stanley Rogers. Je mi velmi líto. Asi jste se už domníval, že jsem se propadl do horoucích pekel, ale Nat Parker mě sehnal teprve ve tři hodiny. A kromě toho také soudce měl právě něco na práci a musel jsem si opatřit někoho, kdo by mi píchl. U nás nejsou moc přívětiví hostitelé, co? Račte být pan Goodwin? Těší mě.“ Potřásli jsme si rukama. „Nabídl jsem soudci kauci pět tisíc, ale on nechtěl jít pod dvacet. Dvacet tisíc za hlavu. Ale tak jako tak jste teď svobodní a nepochybuji, že si to zasloužíte, jenomže bez povolení soudu nesmíte opustit město. Zamluvil jsem pro vás pokoj v hotelu Latham, ale to ovšem můžeme zrušit, budete-li si přát bydlet jinde.“
Pak nám dal podepsat nějaká lejstra. Řekl, že mu Parker telefonoval z New Yorku, aby se o nás všemožně postaral, a že je ochoten zrušit pro dnešek domluvenou schůzku, budeme-li ho potřebovat. Wolfe odpověděl, že si prozatím přeje pouze dostat se ven a sehnat něco k jídlu. Jednu jeho nabídku jsme přece jen přijali. Měl na ulici auto, a když jsme se rozloučili s dozorcem a vyzvedli si v kanceláři pár osobních předmětů, které nám předtím odebrali, zavezl nás do garáže, kde jsme nechali svůj sedan. Tam se Wolfe zase usadil na sedadlo vzadu a já jsem zajel s autem k hotelu. Vyndali jsme z auta kufry a vůz jsme dali na starost službě.
Vystoupili jsme s poslíčkem do pokoje číslo 902, zavazadla uložili na polici a svrchníky jsme si pověsili do přístěnku jeden vedle druhého. Wolfe si svlékl sako, vestu, vázanku a košili a šel si do koupelny umýt ruce a obličej. Pak si oblékl žlutý vlněný župan s tenkými červenými proužky, vybalil trepky, posadil se na židli a zul si boty. Přál si, aby nám přinesli jídelní lístek. Připomenul jsem mu Rogersovu radu, že jídlo v Lathamu sice ujde, ale že nejlepší restauraci v městě najdeme o dvě ulice dál.
„Na tom mi nezáleží,“ prohlásil. „Nemám hlad ani chuť. Chci se najíst, protože to potřebuji. Víte přece dobře, že s prázdným žaludkem nemohu pracovat.“
Tak se tedy chce pustit do práce.
Nepamatuji se, že bych kdy zažil pochmurnější hostinu. Jídlo bylo docela slušné – ústřice, vývar, roštěnka, brambůrky, růžičková kapusta, hlávkový salát, jablečné pyré se sýrem, káva.

Všechno jsme snědli, ale atmosféra byla tíživá. Přestože Wolfe u jídla nikdy nemluví o své práci, skoro pokaždé rád konverzuje o čemkoli jiném. Tentokrát nepronesl za celou dobu ani slůvko a ani já jsem se nepokoušel přerušit ticho. Když dopil druhou kávu, poodstrčil křeslo a zahuhňal: „Kolik je hodin?“
Podíval jsem se na hodinky. „Za deset minut půl deváté.“
„Dobrá.“ Nadechl se ústy, že mu vzduch pronikl jistě až k roštěnce, a pak jej vypustil nosem. „Asi si neuvědomujete, v jaké jsem bryndě.“
„V téhle bryndě jsme oba.“
„Jenom do určité míry. Ovšem, oba jsme ohroženi, ale já s tím budu mít větší potíže. Budeme tu zadrženi, dokud se případ nerozřeší. Mohu to uspíšit, jen když to rozřeším sám, ale nemám chuť. Lidé samozřejmě nesmějí vraždit beztrestně, ale já bych se raději nezúčastnil pátrání po člověku, který toho nechutného chlapa oddělal. Co mám dělat?“
Mávl jsem rukou. „To je jednoduché. Počkáme, nějak to dopadne. Pokoj nemáme špatný. Vy můžete navštěvovat zasedání státní legislativy a půjčovat si v knihovně knihy a já zatím mohu něčemu přiučit Sally Coltovou, jestliže ji tu také zadrželi. Protáhne-li se to na pár měsíců, jako že se to asi protáhne, pokud tu nemají někoho lepšího, než je ten Groom, můžeme si tu najmout malý byteček a přivolat Fritze…“ „Buďte už ztichа.“
„Prosím. Nebo bychom to taky třeba mohli rozřešit se Sally bez vás. Nepociťuji k tomu lumpovi, co to provedl, takovou vděčnost, jakou k němu podle všeho pociťujete vy. Jestli…“
„Houby. Žádnou vděčnost nepociťuji. Chtěl jsem ho zastihnout ještě naživu. Ale co se dá dělat. Mám-li volit mezi představou nechutnou a představou nesnesitelnou, musím si vybrat tu první. Ostatní jsou nejspíš taky zadrženi.“
„Máte-li na mysli naše kolegy, bezpochyby zadrženi jsou. Možná že nebyli uvězněni jako my, ale zadrženi jsou určitě.

Groom si na nás nevsadil tak bezpečně, aby je jen tak pustil, a ostatně je ještě bude potřebovat k vyšetřování Hyatt.“
Přikývl. „Musím se s nimi sejít. Někteří z nich jsou asi taky v tomhle hotelu. Najděte je a přiveďte je sem.“
„Teď?“
„Ano, teď.“
„Nevíte, co bych jim měl říct?“
„Ne. Ještě to nemám v hlavě srovnané. Zkusím si to promyslet, než je seženete.“
Tohle se mi s ním stalo už mnohokrát. Věděl, že mám na vybranou jen dvě odpovědi. Mohu buď namítnout, že na mně žádá nemožnosti, anebo přijmout jeho kompliment, že ode mne očekává zázraky. A věděl také, že si vyberu. „V pořádku,“ řekl jsem.
„Zavolejte tedy laskavě službě, ať opatří něco k jídlu. A taky byste mohl zavolat Fritzovi, ať si nedělá zbytečné starosti. Musím si něco rozvážit.“
Sel k oknu, rozhrnul záclony, vytáhl roletu a zahleděl se dolů na noční ulici. Nebylo to poprvé, co jsem měl za úkol sezvat společnost, ale ještě nikdy to nebyli soukromí fízlíci. Na ty bylo třeba vymyslet něco extra. Napadaly mi ohromné myšlenky. Řeknu jim, jestli by je nezajímalo, na co se ptal Hyatt Wolfa při vyšetřování. Nebo třeba že Wolfe dostal nápad, jak ufouknout soudnímu zadržení, a chce se s nimi poradit. Taky bych jim mohl říct, že Wolfe ví o zavražděném něco, co policii zatím neoznámil, a chce si o tom promluvit. Mohl bych jim například říct, že Wolfe chce přesně zjistit, kdy kdo z nich vstoupil do místnosti číslo 42, a že se kvůli tomu máme sejít. A tak dále. Napadlo mi asi tak deset možností. Rychle jsem si je v duchu probíral. Šlo o to, vybrat takový důvod, aby zabral na všechny.
Pak jsem si najednou vzpomněl, jak mi jednou Wolfe řekl, že mezi všemi možnými nápady je nejlepší vybrat si ten nejjednodušší. Stáhl jsem roletu a obrátil se. Wolfe právě dokončil rozhovor s Fritzem a spouštěl se do křesla, které na něj bylo skoro dost široké. Zeptal jsem se ho pro jistotu: „Chcete je tedy svolat, ano?“
Řekl, že ano.
„Na kdy?“
„Asi tak… do dvaceti minut. Do půl hodiny.“
Posadil jsem se na pelest postele, zdvihl sluchátko a řekl slečně v centrále, že podle mého domnění je hostem hotelu pan Harland Ide a že bych prosil spojit do jeho pokoje. Za dvě vteřiny jsem uslyšel jeho trochu drsný bas.
„Je tam pan Harland Ide?“
„U telefonu.“
„Tady Archie Goodwin. Volám vám místo pana Wolfa. Máme pokoj číslo 902. Velmi by si přál o něčem se s vámi poradit, ale ne po telefonu. Teď právě odpočívá. Bude vám velmi zavázán, když asi tak za půl hodiny laskavě zaskočíte do našeho pokoje. Řekněme v devět. Těšíme se na vás.“
Chvíli bylo ticho. „Moh byste mi naznačit, oč jde?“
„Do telefonu raději ne.“
Opět ticho, tentokrát trochu delší. „Dobrá. Přijdu.“
Čím jednodušší, tím lepší. Samozřejmě to byla výhoda, že šlo o soukromé detektivy. Řekněte kterémukoli z nich, že s ním chcete prohovořit něco, o čem se nedá mluvit telefonicky, a přikluše, i kdyby měl v šatech přeplavat řeku.
S ostatními to nešlo tak snadno jako s Idem. Steve Amsel nebydlel v Lathamu, ale sehnal jsem ho v jiném hotelu a pozval ho nakonec taky. Jay Kerr v Lathamu byl, ale volal jsem mu dvakrát marně, pokaždé měl obsazeno, a teprve potřetí jsem dostal spojení. Dol Bonnerová a Sally Coltová bydlely v pokoji číslo 917 na stejném patře jako my, a tak jsem zalitoval, že jsem s nimi nešel na večeři. Dol Bonnerovou mé pozvání zpočátku nenadchlo, ale když jsem jí sdělil, že přijdou i ostatní, slíbila taky. Když se mi po třetím pokusu podařilo dovolat se i Kerra, zavěsil jsem a obrátil se na Wolfa. „Všechno zařízeno. Přejete si ještě někoho? Grooma? Hyatta? Státního sekretáře?“
„Kolik je hodin?“
„Za devět minut devět.“
„Sakra, abych se tedy ustrojil.“ Vstal a začal si svlékat župan. V negližé nechtěl přijímat ženy, zvláště ne v hotelovém pokoji. Pokoj byl prostorný, a tak jej těch sedm – nebo, počítáme-li Wolfa za dva – osm lidí nepřeplnilo. Ještě jsem telefonem spěšně objednal zdola další židle, aby nikdo nemusel sedět na posteli.
Dol Bonnerová a Sally Coltová se zase držely spolu u protější zdi. Hned vedle nich se usadil Steve Amsel na židli otočené opěradlem k nám, opřel se o ni oběma rukama a bradu si položil na loket. Vypadal pořád stejně úpravně a černé oči mu dosud čile jezdily z místa na místo. Harland lde se zdál unavený, ale důstojnost! si stále ještě nezadal s bankéřem. Jay Kerr, podsaditý, napůl plešatý, přišel poslední. Mým očím zkušeného detektiva neuniklo, že byl v tváři zardělý a zadýchával se.
„Tak jsem tu,“ prohodil, když nás uviděl. „Večírek, co? Ani jste mě na to nepřipravil, Archie. No dobrá!“
„Sedněte si a poslouchejte,“ poručil mu Amsel. „Na vás jsme čekali. Pan Wolfe nám chce něco objasnit.“
„To si rád poslechnu,“ řekl Kerr vesele a posadil se. Wolfe se rozhlédl. „Myslím, že bude nejlepší, když vám přečtu zprávu, kterou jsem sepsal pro státního sekretáře.“ Vytáhl z kapsy lejstro a rozložil je. „Je to trochu dlouhé, ale chci, abyste věděli, jak na tom jsem. Nemáte-li ovšem nic proti tomu.“
„Jen čtěte,“ poznamenal Kerr. „Spusťte.“
Dal se do toho. Trvalo mu to plných deset minut, ale nikdo ani nehlesl. Přiznávám, že jsem s ním v té chvíli cítil. Byl by tu celou aféru nejraději zapomněl. Jenže už jednou byl nucen to vypsat v místopřísežném prohlášení a pak to odříkat před Hyattem, a tak to teď odrecitoval znovu – před kolegy od fochu. Asi to byla nejtrpčí pilulka, jakou kdy musel spolknout, ale statečně to přestál. Když dočetl, složil listinu a podal mi ji.
Opřel se lokty o opěradla židle a prsty přiložil k sobě špičkami. „Ráno jsem vám jméno zavražděného sdělit nemohl. Už jsem řekl, že je to pro mě ostuda, a nebudu to opakovat. Přeje si někdo z vás, abych k tomu prohlášení cokoli vysvětlil?

Je nějaký dotaz?“
Nikdo se nehlásil o slovo, a Wolfe tedy uzavřel: „Pan Goodwin vám řekl do telefonu, že se s vámi chci o něčem poradit. Všichni jsme zapleteni do vyšetřování vraždy a nesmíme opustit město. Pan Goodwin a já jsme byli zatčeni jako stěžejní svědci a propuštěni na kauci. Nevím, jestli byl zatčen taky někdo z vás, ale určitě nemůžete odtud odjet. Řekl bych, že nám všem společně prospěje, když každý řekne, co ví. Probereme to a uvidíme, co se dá podniknout. Všichni jsme školení a zkušení odborníci.“
Amsel si už chtěl vzít slovo, ale Wolfe ho přerušil: „Dovolte ještě. Než přikročíme ke komentáři, musím vám ještě oznámit, že ani pan Goodwin, ani já nemáme s tou vraždou nic společného, ani o ní nic nevíme. Pravděpodobně to platí o nás všech. V tom případě je smysl mého návrhu jasný. Byli bychom padl! na hlavu, kdybychom nedali dohromady všechno, co víme. Jestli ho ovšem zabil někdo z vás nebo někdo z vás má v té vraždě prsty, samozřejmě nám to nevyklopí a asi nebude ani ochoten poskytnout nám jakoukoli informaci. Ale i tak by prospělo všem ostatním, kdybychom se do toho pustili spojenými silami. Je někdo proti?“
Poprvé si mezi sebou vyměnili pohledy. Jay Kerr prohlásil: „Je to jasné. Kdo nehraje, je levák.“
„Správně,“ podotkl Amsel. „Jsem pro.“
„Na něco bych se rád zeptal,“ ozval se Harland Ide. „Proč jste byli s panem Goodwinem zatčeni a propuštěni na kauci?“
Wolfe začal hned vysvětlovat: „Protože ten člověk – asi už všichni víte, že se jmenoval Donahue – vyprávěl dnes ráno panu Hyattovi věci, které byly v rozporu s mým prohlášením. Řekl mu, že se mi představil jako Donahue a že jsem věděl, že to odposlouchávání bylo protizákonné.“
„Páni,“ prohodil Kerr, „už se nedivím, že od nás potřebujete píchnout.“
„Já už jsem svoje vyklopil, pane Kerre. Odpovím vám na každou otázku, kterou mi položíte. A ujišťuji vás, že mě k tomu nenutí strach před hrdelním trestem – to mohu říct i za pana Goodwina. Chci se pouze dostat domů.“
Nato promluvila Dol Bonnerová. „Podle mého jde jen o to, zdali to bude k něčemu dobré. Na škodu to být nemůže. Policii jsme už oznámili všechno, co víme, alespoň já a slečna Coltová, a zítra na nás budou vyzvídat znova.“ Obrátila své hnědé zorničky na Wolfa. „K čemu to bude?“
Wolfe se na ni zamračil. Někdy se opravdu poctivě snaží nemračit, když mluví se ženou, ale málokdy se mu to podaří. „Možná že k ničemu. Ale v našem cechu si zakládáme na chytrosti a možná, že právem. V tom případě by bylo dobře jí využít, poněvadž jinak jsme odkázáni na to sedět a doufat, že pan Groom bude mít dost vtipu nebo velké štěstí. Mluvili jste vůbec mezi sebou o té věci?“
Dva z nich přikývli a tři zavrtěli hlavou.
„Je tedy nejvyšší čas. Vždyť ani nevíte, jestli někdo z vás může být bezpečně mimo podezření. Za předpokladu, že ho zabil někdo z nás, víte, v jakém časovém rozmezí k tomu muselo dojít?… Nevíte. Zřejmě jste neměli to štěstí jako já slyšet historku pana Hyatta. K vraždě došlo mezi půl desátou, kdy pan Hyatt nechal Donahua v místnosti samotného, a desátou, kdy jsme s panem Goodwinem přišli. Předpokládejme, že ho zabil někdo z nás – což musíme předpokládat, pokud to nevyvrátíme dostačujícím důkazem. Tak tedy, může-li někdo z vás prokázat, že se do místnosti číslo 42 dostavil před půl desátou a neopustil ji, je mimo podezření. Může někdo?
Promluvila Dol Bonnerová. „Já ne. Se slečnou Coltovou jsme přišly první a bylo deset minut po půl desáté. Pět minut nato přišel pan Ide a za dalších čtyři nebo pět minut pan Amsel. Potom se objevil pan Kerr a vy s panem Goodwinem jste přišli poslední těsně před desátou. Dotklo se mne, že vás zavolali nejdřív, protože jsme tam byly první a čekaly jsme, že také přijdeme hned na řadu.“
„Jsme tedy zas tam, kde jsme byli předtím. Když jsem stanovil časové rozmezí od půl desáté do deseti, opomenul jsem okolnost, že pan Goodwin šel se slečnou Coltovou pro kávu a že jeden z nich nebo oba se mohli zastavit v místnosti číslo 38 a toho muže zabít. Chce někdo přezkoumat tuto možnost?“
Sally Coltová se zahihňala. Nebylo to na ní zrovna přitažlivé, ale vysvětlil jsem si to tím, že se možná poprvé v životě dostala do těsnější souvislosti s vraždou, a že je tedy pochopitelně celá nesvá. Přispěchal jsem jí na pomoc. „Tohle vynechme. Já jsem to neudělal, ona to neudělala, nikdo z nás dvou s tím nemá co dělat.“
„Co tomu říkáte vy, slečno Coltová?“
„Nemluvte hlouposti!“ Spustila hlasitěji, než bylo žádoucí, ale hned hlas ztlumila. „Pan Goodwin mluví čistou pravdu.“
„Dobrá. On většinou mluví pravdu.“ Wolfe si poposedl. Od šesti hodin ráno měl toho jeho hřbet už dost. „Policie se pravděpodobně domnívá, že jeden z nás dvou, když jsme přicházeli chodbou, zahlédl Donahua, který snad pootevřel dveře a vykoukl ven, a na místě ho oddělal. Za tohoto předpokladu spočívá břemeno důkazu neviny na nás. Na delší rozhovor nebyl čas, pokud ovšem vrah nevstoupil do budovy mnohem dřív, než dorazil do místnosti číslo 42, a v tom případě ho policie pravděpodobně rychle dopadne i bez naší pomoci. Teď jde o to, že vrah pravděpodobně spatřil Donahua v této budově a bez otálení přistoupil k činu. Platí takový předpoklad pro někoho z vás? Já už jsem vám zevrubně a otevřeně sdělil všechno o svých stycích s tím člověkem. Měl s ním styky také někdo z vás?“
„Já ano,“ řekla Dol Bonnerová.
„Opravdu, slečno Bonnerová? Prozradíte nám o tom něco?“
„Přirozeně. Řekla jsem všechno policii, proč bych to měla tajit před vámi?“ V jejím hlase bylo znát posměšný spodní tón, nevím, jestli vůči Wolfovi, nebo vůči ostatním. „Nejdřív vám ale řeknu o něčem, co jsem bez zlého úmyslu opomenula. Když jsme se slečnou Coltovou vyjely do třetího patra, odskočila jsem si na dámskou toaletu a ona šla zatím rovnou do dvaačtyřicítky. Dorazila jsem tam za ní teprve za pět minut tři čtvrti na deset. Policie o tom samozřejmě ví. Mimoto jsem taky zaslechla, jak jeden tajný říká komusi – myslím, že to byl státní návladní – že my všichni jsme mrtvého poznali.“
„Skutečně?“ Wolfe se skoro zapomněl mračit. „Vy všichni?“

„Aspoň to říkal.“ Podívala se postupně na Ida, Amsela, Kerra a pak znovu na Wolfa. „Potud jde o mé jednání s ním, probíhalo skoro stejně jako ve vašem případě. Letos v dubnu mě navštívil v kanceláři a představil se mi jako Alan Samuels. Chtěl, abych mu obstarala odposlouchávání telefonu v jeho bytě – někde v Bronxu – za přesně stejných podmínek jako u vás. Mne žádný Archie Goodwin nemusel pobízet, sama jsem si říkala, že neuškodí, když se poučím o podchycování linek, pokud to neodporuje zákonu. Souhlasila jsem s tím, že objednávku přijmu, jestliže mi prokáže svou totožnost. Ukázal mi nějaké dokumenty – řidičský průkaz a nějaké dopisy – ale já mu řekla, že to nestačí.“
Zarazila se a polkla naprázdno. Zřejmě nebyla na tuhle zkušenost o nic pyšnější než Wolfe. „Prohlásil, že má běžný účet v bance hned za rohem – moje kancelář je na rohu 50. a Madison Avenue – a požádal mě, abych tam s ním zašla. Čekala jsem návštěvu a nemohla jsem z podniku odejít, a tak jsem poprosila slečnu Coltovou, aby s ním šla ona.“ Pootočila se. „Sally, je řada na tobě.“
Sally nevypadala zrovna vesele. „Mám to říct?“
Dol Bonnerová přitakala a Sally upřela oči na Wolfa. Z místa, kde jsem seděl, se v elektrickém světle její oči nezdály vůbec modré; byly skoro stejně černé jako Amselovy. „Slečna Bonnerová mi řekla, oč jde,“ začala Sally, „a já s ním šla za roh na Madison Avenue do pobočky Continental Trust Company. Zavedl mě do místnosti, kde u stolů seděli čtyři muži, a přistoupil k jednomu z nich. Na stole byl malý stojánek a na něm jméno Frederick Poggett. Můj průvodce oslovil muže u stolu jeho jménem, potřásl mu rukou, sdělil mu, že vzhledem k jistému obchodnímu jednání potřebuje dosvědčit svou totožnost, a požádal ho o tuto službu. Pan Poggett přitakal, otočil se ke mně a řekl: ‚Ten pán se jmenuje Samuels a je to zákazník naší banky.' Zeptala jsem se: ‚Alan Samuels?' Řekl, že ano, a pak nabídl klientovi, že je ochoten opatřit mu výtah z účtu, jde-li mu o nějaký úvěr. Klient odpověděl, že to není třeba, a nato jsme oba odešli. Vrátili jsme se do kanceláře a já jsem o všem informovala slečnu Bonnerovou.“
Zmlkla a podívala se na Dol Bonnerovou. Ta přikývla a ujala se slova. „V mém případě, pane Wolfe, nepodezříval svého tajemníka, ale bratra, který žil u něho v domě. To je ovšem vedlejší. Vyplatil mi na ruku tisíc dolarů a já jsem se mu postarala o podchycení telefonu. Každý den v pět hodin si ke mně přicházel pro zprávu. Přišel si pro ni pětkrát, a když od nás dostal poslední, volal den nato dopoledne, že už další informace nepotřebuje, a dluží-li mi ještě nějaký doplatek. Řekla jsem, že to dělá ještě pět set dolarů, a on asi během hodiny přišel účet vyrovnat.“
Lehce mávla rukou. „Nikdy mi nenapadlo ho podezírat. Dodnes jsem přesvědčena, že jsem k tomu neměla důvod. Když pak ale v novinách spustili kvůli podchycování telefonních linek poprask, a když žádali, abychom místopříseżně hlásili veškeré své případy, zašla jsem si do banky a promluvila s panem Poggettem. Slečna Coltová šla se mnou. Poggett si ovšem na tu záležitost hned vzpomněl. Šel se podívat do záznamů a sdělil mi, že Alan Samuels si otevřel u banky běžný účet 18. února a jako obchodní adresu udal Lexington Avenue. Jeho účet měl na starosti sám Poggett. Nechtěl mi sdělit ani částku, ani ručitele, které Samuels uvedl, ale přesto mi řekl, že účet zrušil 20. dubna, tedy přesně den poté, co odvolal odposlouchávání. Samo sebou jsem začala tušit, že jsem naletěla a – mám pokračovat? Jak jsem se ho snažila vystopovat?“
„Jestli jste ho nevystopovala, tak ne.“
„Nikdy jsem ho nenašla. Znova jsem ho viděla až dnes ráno. Mrtvého.“
„Zaživa jste ho už tedy nespatřila?“
„Nespatřila,“ odpověděla Dol Bonnerová.
„Nebylo by bývalo pro vás snadné ověřit si své podezření?“ Dol Bonnerovou to zarazilo. „Už jsem se o to nestarala. Samozřejmě jsem šla na udanou adresu v Bronxu. Našla jsem tam muže jménem Alan Samuels, ale byl to někdo jiný.“
„Řekla jste mu o svém – ech – neuváženém zásahu do jeho soukromí?“
„Ne. Vím ovšem, že jsem to měla udělat. Ale měla jsem toho po krk.“
„Informovala jste se o něm – o jeho zaměstnání, postavení, zájmech?“
„Ne, k čemu by to bylo dobré?“
„Jaká je jeho adresa?“
„Já už si ne…“ Zaváhala. „Je to důležité?“
Wolfe se na ni zase začal mračit. „No tak, slečno Bonnerová. Snad stačí podívat se do telefonního seznamu.“
Tváře jí trochu zčervenaly. „Prostě mi připadá, že je to vedlejší. Borchard Avenue 2970.“
Wolfe se otočil ke mně: „Archie, zavolejte panu Cohenovi. Sdělte mu to jméno a adresu a řekněte mu, že bychom se pokud možno do hodiny chtěli o tom člověku něco dovědět.“
Hned jsem šel k telefonu. Spojení s New Yorkem jsem večer dostal za pár vteřin, a když jsem měl na drátě Cohena, sdělil jsem mu naše přání. Chtěj ze mne vytáhnout, jak jsme byli zatčeni a jakého uzlu jsme užili na Donahuově vázance, takže jsem se musel zachovat neslušně a zavěsit mu. Když jsem se vracel na své místo, Wolfe právě vyzýval své hosty: „Má někdo nějaký dotaz na slečnu Bonnerovou?“
Nikdo se neozval.
„Myslím,“ pronesl Wolfe, „že nejlépe projevíme slečně Bonnerové uznání za její otevřenost, když budeme jednat stejně jako ona. Nuže, pane Ide? Pane Amsele? Pane Kerre?“
Pan Ide jen seděl a oštipoval si bradu. Amsel s rukama pořád ještě opřenýma o lenoch židle nespouštěl oči z Wolfa. Jay Kerr se ozval – jako by tiše zachrochtal.
„Chápu,“ pravil Wolfe, „že díky svému povolání i vyškolení si nadevše vážíte diskrétnosti, ale doufám, že ji nectíte jako neúprosnou modlu. Slečna Bonnerová se zmínila, že jste zavražděného poznali všichni. Tudíž jste se s ním setkali, a to za okolností, které podle vašeho mínění činí hazardním, nebo alespoň nerozumným jakýkoliv pokus nepřiznat se ke známostí s ním. Jak slečna Bonnerová poznamenala, můžete zde zopakovat, co jste oznámili policii, pokud ovšem nemáte důvodný strach…“
„Tak hergot,“ vyprskl Jay Kerr, „samo sebou jsem toho parchanta znal. Beze všeho vyklopím, co o něm vím, ale nejdřív

bych si chtěl něčeho líznout.“
„Prosím za prominutí,“ omlouval se upřímně Wolfe. „Když nejsem doma, necítím se ve své kůži a někdy zapomínám i na to hlavní. Archie? Budete tak laskav?“
Dol Bonnerová si přála brandy a kávu, Sally rum a coca–colu – ani tohle se mi na ní moc nelíbilo – Ide si objednal čaj s citrónem, Amsel velký koňak a sodovku, Kerr velkou whisky, Wolfe dvě láhve piva a já velkou sklenici mléka. Sem tam se rád napiji, ale ne když jsem puštěn na kauci. V takovém případě potřebuji mít všech pět pohromadě.
Kerr prohlásil, že se chce nejdřív napít, a tak jsme čekali, až mu donesou jeho whisky, a Wolfe se zatím vrátil k některým detailům ve vyprávění Dol Bonnerové, jako například k datu Donahuovy první návštěvy, ale to jen oby řeč nestála.
Ale možná že taky ne. Byl jsem rád, že u toho nebyl Fritz. Pokaždé, když nějaká žena překročí Wolfův práh, podezřívá ji, že se chce zmocnit jeho kuchyně, nemluvě o ostatním příslušenství. Ten by se asi kroutil. Čokoládově hnědé oči s dlouhými řasami zdaleka nebyly jedinou ozdobou Dol Bonnerové, a kromě toho byla právě v nejlepších letech, projevila značnou inteligenci a svou informací Wolfovi nahrála. A nad to všechno mu byla druhem v utrpení, poněvadž i ona naletěla Donahuovi. Samozřejmě kdyby ji Wolfe obvinil z účasti na vraždě, přestala by být nebezpečná, ale všiml jsem si, že se už na ni nemračí. Napadlo mi, jak by to bylo ohromné, kdyby ulovila Wolfa, a Sally kdyby ulovila mě. Všechny případy bychom pak řešili společně a ovládali bychom pole.
Pak přinesli a rozdělili nápoje. Wolfe si dvakrát pořádně lokl piva a obrátil všechnu svou pozornost na Kerra. „Nuže, pane? Chystal jste se nám něco povědět.“
Kerr usrkával ze své whisky. „Se mnou to sehrál taky. Ohromně. Jenomže trochu jinak než s várna. Pro změnu mu lezla na mozek zase žena. Chtěl si dát podchytit telefon ve svém bytě v Brooklynu. Vyžádal si úplné hlášen! o všech hovorech, mužských i ženských, poněvadž si myslel, že by se u něho v bytě moh potloukat chlap, který tam nemá co dělat. Můžu vám prozradit, že vás i slečnu Bonnerovou vzali na pakl. Mně vysolil z fleku dvě tisícovky a další dvě doplatil potom.“
„Děkuji. Příště si naúčtuji víc. Kdy se to odehrálo?“
„Přišel za mnou začátkem dubna. Jestli si dobře vzpomínám, po šestnácti dnech odposlouchávání odvolal a proplatil účet.“ „Jakým jménem se představil?“
Kerr usrkl, polkl a zkřivil obličej. „Ta whisky nemá správnou chuť. Ale to bude asi tím, že jsem měl k večeři zelí. Jo, k tomu jménu, říkal si Leggett. Arthur M. Leggett.“
„To mi zní povědomě. L–e–g–g–e–t–t, jsou na konci dvě t?“
„Jasně.“
„Někde už jsem to četl. Archie?“
„Jistě,“ odpověděl jsem. „Je to předseda něčeho.“
„Je to předseda Ligy newyorských občanů,“ dodala Dol Bonnerová.
Ta ženská mi začínala lézt na nervy. Už mu odpovídá na otázky určené mně, a to ještě nemají za sebou zásnuby. Wolfe jí ovšem zdvořile poděkoval. To se ví, nemám nic proti troše zdvořilosti, ale tentokrát bych byl přece jen rád, kdyby si na ní tak nezakládal. Zeptal se Kerra: „Jak prokázal svou totožnost?“
„Ničím ji neprokazoval.“
Kerr znova usrkl a zase se zašklebil. Wolfe se obrátil ke mně a pronesl ostře: „Ochutnejte tu whisky.“
Tohle mi taky už napadlo. Začínalo to trochu vypadat, jako by byl mezi námi nějaký vrah. Zrovna nedávno jeden chlapík jménem Assa do sebe obrátil přímo v naší kanceláři takovouhle skleničku, kterou jsem mu sám podal, a skácel se k zemi jak kláda. Cyankáli. Ani Wolfe, ani já jsme si něco takového zopakovat nechtěli. Požádal jsem Kerra, aby mi dovolil ochutnat. Řekl: „K čemu, hergot,“ ale skleničku mi podal. Omočil jsem si jazyk, roztíral tekutinu po patře, pomalu polykal, usrkl jsem trochu víc a znovu to zkoušel. „Je to v pořádku,“ řekl jsem Wolfovi. „Bude to po tom zelí.“ Zavrčel.
„Říkáte tedy, že svou totožnost nijak neprokazoval, pane Kerre? Proč ne?“
„Proč by to dělal?“ nadhodil Kerr. „Víte vy, kolik manželů v New Yorku průměrně týdně začne podezřívat své manželky? Stovky. Tisíce! Někteří přijdou ke mně, abych jim pomoh. Takový chlap za odbornou práci rád zaplatí. Proč bych si měl dělat starosti, jestli vím, jak se jmenuje? Kdybych si měl u každého ověřovat totožnost, na nic jiného by mi už nezbýval čas.“
„Ale to jméno jste musel přece slyšet – Arthur M. Leggett. Muž s tak rozsáhlou – ech – činností jako vy.“
Kerr povystrčil bradu. „Podívejte se, jste od fízlů? Nebo jste jeden z nás?“ „Jsem jeden z vás.“
„Tak podle toho jednejte. To ať mi vysvětlují fízlové, co jsem zejména musel a nemusel slyšet. Nedělejte si starosti, už mi to vysvětlovali a ještě mi to budou vysvětlovat. A ve svém prohlášení státnímu sekretáři jsem ten odposlech uved, protože to je morální a byla to má povinnost. Věděl jsem, že dva spojaři, co se tím zabývají, vyklopili všechno policii, a byl bych v bryndě, kdyby se o mně poldové dověděli něco, co jsem nehlásil.“
Wolfe přitakal. „Nechceme vás, pane Kerre, nijak mučit. Byli bychom jenom rádi, kdybyste přispěl svým dílem k našim společným vědomostem. Neměl jste ani stín podezření, že váš klient není Arthur M. Leggett?“
„Ne.“
„Ani později ne?“
„Ne.“
„Když vám tedy dnes ukázali tu mrtvolu, domníval jste se, že to je Arthur M. Leggett.“
„To je fakt.“
„Tak vida.“ Wolfe chvíli uvažoval. „Jistě, proč ne? A když jste se pak dověděl, že se ten člověk tak nejmenuje, byl jste pochopitelně překvapen a rozhořčen, a proto se teď o něm vyjadřujete tak rozlíceně. Nejste sám. Stejné to bylo se mnou i se slečnou Bonnerovou a bezpochyby i s panem Idem a panem Amselem.“ Dopil sklenici piva, znovu si nalil a pozoroval pěnu tak dlouho, dokud se neujistil, že nepřeteče. Teprve potom opět vzhlédl. „I vám se přihodilo totéž, pane

Ide?“
Ide odložil svůj šálek i s táckem na můj kufr na polici. Odkašlal si. „Chtěl bych poznamenat, pane Wolfe, že je mi teď lépe, než když jsem do tohoto pokoje vstupoval.“
„Výborně. To mi lichotí.“
„Je pravda, že moje zkušenosti s oním mužem jsou obdobné jako zkušenosti vaše a slečny Bonnerové a já toho taky trpce litoval. Oklamal mě, stejně jako oklamal vás, a stejným způsobem. Kdybych vás seznamoval se všemi podrobnostmi, z větší části bych jen opakoval, co jste vyprávěl vy sám a slečna Bonnerová.“
„Přesto bychom to rádi slyšeli.“
„Myslím, že by to nemělo žádný smysl.“
Tón, jímž promluvil Ide, se poněkud přiostřil, zato Wolfe si zachoval svou přívětivost. „Snad některý detail bude mít pro nás přece jen cenu. Třeba potvrdí naše závěry. Kdy k tomu došlo?“
„V dubnu.“
„Kolik vám za to zaplatil?“
„Dva tisíce dolarů.“
„Představil se jako Donahue?“
„Ne. Uvedl jiné jméno. Jak jsem již řekl, jeho postup se velmi podobal tomu, který jste popsal vy sám.“
„Jak prokázal svou totožnost?“
„Raději bych o tom nemluvil. Počínal jsem si velmi neuváženě. Ve svém hlášení státnímu sekretáři jsem ten detail opomenul. Očekávám, že pan Hyatt bude při přešetřování trvat na vyjasnění této okolnosti, ale domnívám se, že se celá ta záležitost zveřejňovat nebude, a proto ji nehodlám zveřejňovat ani zde před vámi. Jak jsem chtěl poznamenat, cítím se nyní lépe proto, že se mohu utěšit představou, že nejsem sám, z koho si ten člověk tropil blázny.“
„Tím se skutečně můžete utěšovat. Všichni jsme úspěšně obstáli ve zkoušce na šaška.“ Wolfe se napil piva a olízl si rty. „Jak to skončilo? Odhalil jste ho, nebo svou zakázku odvolal, jako to učinil u slečny Bonnerové a u pana Kerra?“
„Raději bych o tom nemluvil.“ Z výrazu jeho kostnatého obličeje s dlouhým zahnutým nosem bylo zřejmé, že by rád dal přednost nějakému neškodnému námětu, třeba hovoru o počasí. „Řeknu jen tolik, že odposlouchávání bylo po deseti dnech přerušeno, a tím mé styky s oním člověkem skončily. Podobně jako vy, slečna Bonnerová a pan Kerr jsem ho od té doby neviděl, až dnes, když už byl nebožtíkem.“
„Poznal jste tedy mrtvolu?“
„Ano. Nezbývalo nic jiného… Bylo by čiré bláznovství nepoznat ji.“
„Spojil jste si mrtvého se jménem, které uvedl, když se vám představoval?“
„Ovšem.“
„Jaké to bylo jméno?“
Ide zavrtěl hlavou. „Bylo to jméno úctyhodného a spořádaného občana. Když jsem se s ním pak setkal a o věci ho informoval, byl tak laskav, že mou omluvu přijal. Je to velmi jemný muž. Doufám, že jeho jméno nebude zataženo do souvislosti s vraždou. Já aspoň ho v tomto spojení nikdy neuvedu.“
„Přesto jste to ovšem sdělil policii?“
„Dosud ne. Připouštím, že k tomu možná budu donucen. Nemohu riskovat, aby mi odňali licenci a abych tím přišel o své postavení.“
Wolfe se rozhlédl kolem. „Navrhuji, abychom otázku, nakolik pan Ide přispěl k našemu jednání, nechali zatím otevřenou, aspoň dokud neuslyšíme zprávu pana Amsela.“
V té chvíli se všichni ohlédli na Steva Amsela.
„Nuže, pane?“
„Jestli se s várna nepovezu, jsem podezřelý,“ řekl Amsel.
„Moc rychle to z vás neleze,“ poznamenal Kerr.
„Blbost. Chcete něco vědět?“ Na dně mu zbývalo ještě trochu koňaku; dopil jej. Pak vstal ze židle, postavil sklenku na skříň, vytáhl cigaretu, zapálil si a opřel se zády o šatník, „Povím vám, jak to je. Jsem v trošku jiné situaci. Byl jsem tak praštěný, že jsem tam tu mrtvolu poznal. Ale v takovémhle pádě se kličkovat nedá. Musíte s barvou ven. Slečna Bonnerová chtěla, abysme si tu zopakovali, co už jsme řekli poldíkům, tak prosím, beze všeho. Jenomže u mně jde o něco jiného než u vás. Víte, dámy a pánové, řekl jsem jim, že je to jeden chlápek, kterého jsem svého času znal pod jménem Bill Donahue.“
Celou dobu jsme z něho nespouštěli oči, ale teď jsme na něm pohledem přímo viseli. Zašklebil se na všechny.
„Rek jsem už, že jsem v jinačí situaci než vy. Co jsem jednou poldíkům vyklopil, z toho už jsem se vykrucovat nemoh. Vykecal jsem jim, že jsem se s ním na jaře párkrát viděl, ale všechny karty jsem jim hned nevyložil, nemoh jsem si na všechno vzpomenout, jen na to, že jednou na mě přišel, abych mu zařídil odposlech, a já s ním vypochodoval. Tahali ze mně, komu chtěl telefon podchytit, a já si zkoušel vzpomenout, ale nešlo to. Rek jsem jim, že ani určitě nevím, jestli mi tehdy to jméno ohlásil. Tohle jsem vysvětlil poldům a teď to tedy slyšíte taky.“ Šel si zas sednout na své místo.
Pořád ještě byly na něj upřeny všechny pohledy. Wolfe ho pozoroval přimhouřenýma očima. Pak pronesl: „Řekl bych, pane Amsele, že od té doby, co jste hovořil s policisty, jste měl dost času pořádně se rozpomenout. Třeba byste nám mohl o svých stycích s Donahuem letos na jaře prozradit něco určitého.“
„Nemůžu si pomoct. Všechno to mám popletené.“
„Aspoň byste si snad mohl vzpomenout na jméno člověka, jemuž chtěl podchytit linku?“
„Je mi líto, ale nikoliv ěk.“
„Něco mi právě napadlo. Podle slov pana Kerra – abych ho přesně citoval – ‘dva spojaři, co se tím zabývají, vyklopili všechno policii.‘ Dejme tomu, že vaše paměť selhala i v jiném ohledu, dejme tomu, že jste to odposlouchávání obstaral

a zapomněl jste docela na to – je to samozřejmě jen předpoklad – ale nebyla by pak vaše situace zcela nesnesitelná, kdyby si náhodou na to vzpomněli ti spojaři?“
„Jde vám jen o tu možnost?“
„Samozřejmě.“
„Dobrá. Slyšel jsem, že dřív bývala po ruce spousta takových spojařů. Řek bych, že dneska naopak na hřebíčku nevisejí. Dejme tomu, že ti, co se policii podřekli, nejsou ti, co jsem s nima pracoval já? Dejme tomu, že ti, co pracovali pro mě, budou mlčet jako hrob?“
Wolfe přikývl. „Ovšem, máte stejné právo předpokládat určité možnosti jako já. Chápu zcela vaši nechuť informovat nás o věcech, které jste neoznámil ani policii, avšak domnívám se, že se právem můžeme zeptat na jednu věc: Zmínil jste se o této okolnosti ve svém prohlášení pro státního sekretáře?“
„O jaké okolnosti?“
„O tom, že jste Donahuovi odmítl obstarat podchycení telefonu?“ „Proč bych to dělal? Řekli nám, abysme hlásili všechny odposlechy. Nikdo nemluvil o tom, abysme hlásili taky případy, kdy jsme je odmítli.“
„Máte naprosto pravdu. Uvedl jste vůbec Donahuovo jméno ve svém prohlášení?“
„Ne. K čemu?“
„Jen tak. Samozřejmě máte zase pravdu. Ale nepochybně se mnou budete souhlasit, pane Amsele, že váš příspěvek byl ještě chudší než sdělení, která nám poskytl pan Ide. Nevím . . .“
Zazvonil telefon a já šel zvednout sluchátko. Ozval se Lon Cohen. Zatímco jsem s ním mluvil, nebo spíš když jsem ho poslouchal, Wolfe otevřel druhou láhev piva a nalil si. Hosté zdvořile mlčeli. Když mi Lon nahlásil všechno, co zjistil, znova na mně chtěl, abych mu vysvětlil, jak na tom jsme, a já mu slíbil dodat tučný titulek, hned jak celou tu věc vyřešíme. Požádal jsem ho, aby ještě chvilku počkal u telefonu, a informoval jsem Wolfa: „Alan Samuels je bývalý bankéř z Wall Streetu. Moh by bydlet na Park Avenue, ale radši se usadil v Bronxu. Žena mu umřela před čtyřmi roky. Má dva syny a dvě dcery, všechny ženaté a vdané. Dává peníze na filantropické účely, ale bez rámusu. Je členem Harvard Clubu a předsedou Společnosti pro etickou kulturu. Před rokem ho guvernér jmenoval členem Vyšetřovacího výboru pro nadační fondy. Ještě mi řekl pár podrobností, ale vedlejších. Samozřejmě jste postřehli, který bod by nás mohl zvlášť zajímat.“
„Ovšem. Je ještě na drátě? Ať nám zjistí jména všech členů toho výboru.“
„Dobrá.“ Vzal jsem si zase sluchátko. Řekl, že si bude muset poslat do dokumentace, a zatím chtěl ze mne něco vytáhnout. Nemohl jsem mu dost dobře naznačit, že ostatní podezřelí jsou s námi v místnosti a Wolfe se pokouší všemožně najít nitku, které by se mohl zachytit, a tak jsem mu sdělil jen několik lidsky zajímavých detailů o Wolfově chování v base a pár drobných klepů. Nakonec mu dodali žádaný seznam a on mi ho předčítal do telefonu, zatímco já jsem si zapisoval jména. Nakonec jsem mu ještě řekl, aby pro ranní vydání ještě pětipalcový titulek nečekal. Vytrhl jsem z notýsku list se seznamem a šel s ním k Wolfovi: „Tady to máte. Jen pět členů, předsedu v to počítaje.“
Přečetl si seznam. Zabručel. Podíval se na své hosty. „Nuže. Snad si z mého prohlášení pamatujete, že Otis Ross je předseda Vyšetřovacího výboru pro nadační fondy. Právě jste slyšeli, že také Alan Samuels je členem tohoto výboru. A stejně tak Arthur M. Leggett. Zbývající dva členové se jmenují James P. Finch a Philip Maresco. Škoda že máme z těch pěti jen tři. Kdybychom při pátrání narazili na všech pět jmen, bylo by to víc než vodítko, bylo by to zcela průkazné. Nemohl byste nám pomoci, pane Ide?“
Ide byl zřejmě nesvůj. Oštipoval si bradu, ale podle všeho mu to bylo málo platné; kousal se do dolního rtu, ale protože měl žlutohnědé zuby, nevypadal při tom nijak přitažlivě. Prohlásil: „Řekl jsem, že bych to jméno do téhle záležitosti nerad zatahoval, ale už je pozdě. Nemohu si pomoci. Už jste je vyslovil.“
„Tím bychom měli čtyři. Záleží na tom, abychom se nedověděli, jde-li o jméno Finch nebo Maresco?“
„Nezáleží. Finch.“
Wolfe přikývl. „Zbývá nám tedy jen Maresco. Doufám, že jím nebylo pohrdnuto. Pane Amsele, nevybavuje vám jméno Philip Maresco nějakou stopu v paměti?“
Amsel se na něj zašklebil. „Nemůžu si pomoct, pane Wolfe. Mám děsně špatnou paměť. Ale dejte na mě a mou paměť vynechte z rozpočtu. Na vašem místě bych to bral jako tutovku.“
„Výborně jste se vyjádřil. To nám stačí. Domníváte se, dámy a pánové, že by bylo možné, aby všichni muži, jejichž telefony si dal Donahue podchytit, byli členy tohoto výboru pouhou náhodou?“ Tohle se opravdu nikdo nedomníval.
„Ani já ne. Nepochybně to stojí za přezkoumání. Slečno Bonnerová, kolik schopných pátračů máte v této chvíli k dispozici, nepočítáme-li slečnu Coltovou?“
Skoro se vylekala. „Jak… myslíte hned teď? Dnes večer?“
„Dnes večer nebo zítra ráno. Kolik je hodin, Archie?“
„Čtvrt na dvanáct.“
„Bude nám tedy muset stačit ráno. Kolik?“
Uvažovala a přitom si třela prstem rty. Ústa měla docela normální a ruce hezké. „Zaměstnávám jednu ženu a dva muže,“ řekla pak. „Kromě nich používám příležitostně služeb čtyř žen a tří mužů.“
„Dohromady deset. A vy, pane Ide?“
„K čemu to má být?“ chtěl vědět Ide.
„To vám vysvětlím. Teď jen povězte kolik.“
„To závisí na tom, jak si vyložíte slovo 'schopný'. Mám dvanáct dobrých pracovníků. Mohl bych nadto použít ještě osmi nebo deseti dalších.“
„Řekněme dvacet. Dohromady třicet. A vy, pane Kerre?“
„Dejme tomu devět. Kdyby nebylo vyhnutí, snad bych jich ještě splašil možná pět, možná šest.“

„Tedy patnáct. Dohromady čtyřicet pět. Vy, pane Amsele?“
„Mě nechte stranou.“
„Nemáte nikoho?“
„Moh bych mít. Sám nezaměstnávám nikoho. Až uvidím, o co běží, tak se ukáže.“
„Tedy čtyřicet pět.“ Wolfe prudce vstal. „A teď, jestli dovolíte, si to musím srovnat v hlavě. Nebude to trvat dlouho. Počkejte tu, prosím, všichni, já vám pak něco navrhnu. Ale jistě už máte žízeň, Pro mě, Archie, láhev piva.“
Všichni si objednali znovu totéž, kromě Sally, která dala přednost kávě, a Ida, který s díky odmítl. Objednal jsem telefonem nápoje a vybídl naše hosty, aby mluvili klidně nahlas, protože Wolfa při přemýšlení nemůže nic vyrušit. Vstávali a protahovali se. Harland Ide přistoupil k Dol Bonnerové a ptal se jí na její zkušenosti se ženami – detektivy. Pak se k nim připojili Kerr a Amsel a hovor se stočil na každodenní starosti. Přinesli a naservírovali nápoje a hosté pokračovali ve výměně názorů. Nikoho by nenapadlo, že tu nejde o schůzku přátel, nebo že dokonce je na pořadu vyšetřování vraždy, nemluvě už ani o úředním řízení, které by kohokoli z nich mohlo připravit o licenci. Všiml jsem si, že mezi muži vládne běžně přesvědčení, že ženy patří na své místo, což ostatně asi byl už názor jeskynních mužů a všech jejich potomků. Jenže otázka byla a je, co vlastně je jejich místo. Doufal jsem, že by Wolfa ani ve snu nenapadlo, že místo Dol Bonnerové je v tom starém přepychovém domě na Západní pětatřicáté.
Když konečně vstal a obrátil si židli zase k nám, mrkl jsem na své hodinky. Bylo za osm minut dvanáct. Trvalo mu půl hodiny, než si to v hlavě srovnal. Postavil si židli znova na staré místo a posadil se. Ostatní si také sedli.
„Bylo slyšet, jak vám to dupe,“ poznamenal Steve Amsel.
Wolfe se zamračil. „Nerozumím, prosím.“
„Jak vám v hlavě dupou nápady.“
„Samozřejmě.“ Wolfe byl stručný. „Je už pozdě a máme ještě před sebou úkoly. Promyslel jsem si o vraždě jistou pracovní hypotézu a rád bych vám sdělil a navrhl společný postup. Budu od vás žádat bezvýhradnou spolupráci a doufám, že neodmítnete. Pokusím se sám na všem podílet, seč budu, i když nemám tak zorganizovaný systém zaměstnanců jako pan Ide nebo pan Kerr. Archie, musím se domluvit se Saulem Penzerem, a to důvěrně. Myslíte, že bych mu mohl zavolat z této místnosti?“
„To proboha ne.“ Za takovou otázku, pronesenou před ostatními, bych mu byl dal nejraději herdu do zad. „Vsadil bych krk na to, že by se to Groom dověděl do deseti minut. Ani bych to nezkoušel z budky v hotelu. Budete si muset najít nějakou venku.“ „Mohl byste nějakou vyhledat sám, a to hned?“
„Jistě. Jsme přece v Albany.“
„Tak tedy buďte tak laskav a spojte se s ním. Řekněte mu, že mu zítra ráno v osm zavolám do bytu. Má-li nějakou jinou práci, požádejte ho, ať ji zatím odloží. Budu ho potřebovat.“
„Dobrá. Hned jak tady skončíme.“
„Ne. Prosím, okamžitě.“
Byl bych mu nejraději zase jednu vrazil, ale před společností jsem se nemohl pouštět do sporů. Sebral jsem klobouk a kabát a vypadl jsem.
Jestliže vás nezajímá, jak jsem strávil den nato – bylo to úterý – budete se příští čtyři minuty k smrti otravovat.
Udály se různé věci, ale k ničemu to nevedlo. Nejdřív jak to dopadlo v pondělí večer se Saulem Penzerem. Saul je ohromný chlapík a nevyměnil bych ho za všech pětačtyřicet pátračů našich konkurentů, ale večer by měl chodit domů dřív. Dost brzy jsem našel v jednom baru budku, vytočil jsem číslo, ale nikdo nebral telefon. Vrátit se zpátky k té poradě a zkoušet to později bylo vyloučeno. Když mě Wolfe někam pošle, chce to taky vyřídit, což mu ostatně schvaluji. Zkusil jsem to znovu po pěti minutách a pak zase po deseti. Táhlo se to donekonečna. Dostal jsem ho na drát teprve ve čtvrt na dvě. Řekl, že musel kohosi stopovat a že v tom bude muset pokračovat zítra v poledne. Doporučil jsem mu, aby to zatím nechal plavat, nechce-li, abychom Wolfe a já byli obžalováni a pravděpodobně také usvědčeni z vraždy. Požádal jsem ho, aby ráno v osm čekal telefon. Popsal jsem mu několik vrcholných čísel toho báječného pondělka, dal jsem mu dobrou noc a vrátil se do hotelu. Wolfe už spal jako dudek v posteli u okna, a protože okno bylo otevřeno, bylo v pokoji jak v mrazírně. Pootevřenými dveřmi do koupelny jsem si posvítil, abych se odstrojil.
Když spím, nic se mnou nehne, ale stejně by mi nebylo napadlo, že by živočich takových rozměrů mohl vstát a obléknout se, aniž mě probudí. A k tomu v té zimě. Byl bych ho při tom rád pozoroval. Vzbudil mě, teprve když vzal za kliku. Otevřel jsem hned oči, posadil jsem se a zeptal se: „Haló, kam jdete?“
Otočil se na prahu: „Zavolat Saulovi.“
„Kolik je hodin?“
„Podle hodinek na vaší ruce za deset minut půl osmé.“
„Říkal jste v osm!“
„Nejdřív se najím. Zatím si odpočiňte. Promluvím se Saulem a pak stejně nebudeme mít nic na práci.“ Přibouchl dveře a odcválal. Otočil jsem se na posteli a ještě chvíli jsem si dělal starosti, jak se vejde do budky, ale pak jsem zase usnul, jenže už ne tak tvrdě. Když otáčel klíčem v zámku, byl jsem zase okamžitě vzhůru. Podíval jsem se na hodinky: bylo půl deváté a pět minut. Vstoupil, zavřel dveře, svlékl si kabát, sundal klobouk a obojí odložil do přístěnku. Zeptal jsem se, jestli se dovolal Saula, a on řekl, že ano. Dobrá, stačí. Zeptal jsem se ještě, jak to včerav noci skončilo, jestli naši kolegové byli ochotni spolupracovat, a on opět řekl, že ano. Dobrá, taky stačí. Ještě jsem se zeptal, jestli teď máme něco na práci, a on odpověděl, že nic. Během hovoru se odstrojil. Svlékl se bez ohledu na štiplavý mráz, oblékl si pyžama, vlezl do postele, přikryl se a otočil se ke mně zády. Byla zas řada na mně, abych vstal. Blížila se devátá a já byl hladový. Zvedl jsem se, šel jsem se do koupelny umýt a oholit, oblékl jsem se – zapínání mi nešlo lehko, protože se mi zimou třásly prsty – dorazil jsem dolů do haly, koupil si Times a Hlasatele, odebral se do jídelny a dal si oranžádu, lívanečky, salám, míchaná vajíčka a kávu. Když mě to v jídelně mrzelo, přemístil jsem se do haly a dočetl tam noviny. O

vraždě Williama A. Donahua tam nebylo nic, co bych už nebyl věděl, leda pár bezcenných detailů, jako odhad lékaře, že zemřel asi dvě až pět hodin před ohledáním. Hlasatel vůbec poprvé uveřejnil fotografii Wolfovu a moji v roli vězňů. Ta moje jakžtakž ušla, ale Wolfova byla strašlivá. Byla tam taky moc efektní fotka Alberta Hyatta a snímek Donahua, který si zřejmě pořídili, teprve když mu odborníci vyžehlili obličej. Šel jsem se trochu projít na vzduch a vyhrnul si límec kabátu, protože vítr byl stejně mrazivý jako vzduch v pokoji číslo 902. Zjistil jsem, že pro člověka, kterého propustili na kauci, je procházka mnohem zábavnější. Chce se vám jít pořád dál a vůbec se nezastavit. Do hotelu jsem se vrátil teprve v jedenáct, vyjel jsem do devátého patra a dobrovolně se vydal do mrazírny.

Wolfe byl ještě v posteli, a když jsem vstoupil, ani se nehnul. Chvíli jsem ho pozoroval, ne zvlášť přívětivě. Stále ještě jsem v duchu rozebíral situaci, když se mi za zády ozvalo pořádné zaklepání na dveře. Otevřel jsem a do pokoje se vevalil dvounožec mimořádných rozměrů, div mě neporazil. Na to jsem zrovna čekal. Chytl jsem ho za rukáv, až se zapotácel a málem upadl.
„Jsem policejní úředník," vyštěkl.
„Jen si poslužte. Ale tak jako tak nejsem pro vás vzduch. Co si přejete?"
„Vy jste Archie Goodwin?"
„Ano."
„Máte se dostavit k státnímu návladnímu. Vy a Nero Wolfe. Přišel jsem si pro vás."
Podle všech pravidel jsem ho měl upozornit, že si to ještě rozvážíme a dáme mu vědět, a zavřít mu před nosem dveře, ale měl jsem větší dopal na Wolfa než na něho. Nedalo se ničím omluvit, že mě poslal telefonovat Saulovi, ještě než porada skončila. A taky od něho byla vyložená klukovi na, že se po rozhovoru se Saulem vrátil, lehl si do postele a neutrousil ani slůvko o tom, co se peče. Chtěl jsem vzít vinu půl napůl, ale ne, obětním beránkem jsem přece jen měl být já. Proto jsem ustoupil stranou, aby fízl mohl vejít, a otočil jsem se, abych viděl, jak se Wolfe probouzí a blýská po nás očima.
„To je pan Wolfe," řekl jsem paviánovi.
„Vstaňte a oblečte se," rozkázal. „Půjdete se mnou k státnímu návladnímu k výslechu."
„Nesmysl," Wolfův hlas byl ještě studenější než vzduch. „Panu Hyattovi a panu Groomovi jsem řekl všechno, co vím. Jestliže si pan státní návladní přeje přijít mě asi tak za hodinu navštívit, možná, že ho přijmu. Povězte panu Groomovi, že je osel. Jak ho mohlo napadnout mě zatýkat. Teď už mě k ničemu nemůže přinutit, ledaže by mě obžaloval z vraždy nebo dal odvolat mé propuštění na kauci. Jenže to první by prokázalo jeho slaboduchost a to druhé by jen těžko prosadil. Vypadněte odtud! Nebo ne, okamžik! Archie, jak se sem ten člověk dostal?"
„Zaklepal na dveře a já mu otevřel."
„Tak vida. Vy přece jindy dovedete uhájit dveře jak Hektor brány Tróje. Tak vida." Oči mu jezdily. „Poslyšte, pane. Poslali vás pouze pro mě, nebo pro nás oba?"
„Pro oba."
„Dobrá. Vemte s sebou pana Goodwina. Mě byste mohl odvést jen násilím, a já jsem na zvedání těžký. Státní návladní mi může zavolat později, jestli si se mnou chce domluvit schůzku, ale nevím, jestli na ni přijdu."
Pavián zaváhal, otevřel a zase zavřel ústa; pak je znova otevřel a rozkázal mi, abych šel s ním. Šel jsem. Wolfe si asi myslel, že mi zasadil ránu rovnou do břicha, ale v tom se mýlil. Neměl jsem nic lepšího na práci, a tak jsem si vtipkováním se státním návladním ukrátil dlouhou chvíli právě tak dobře jako čímkoli jiným. Napadlo mi, že bych taky mohl zabít čas tím, že bych pozval Sally Coltovou na oběd, ale než státní návladní definitivně pochopil, že se mnou nic nepořídí, byly dvě pryč. Šel jsem zavolat Wolfovi z bufetu, řekl jsem mu, že státní návladní je nesnesitelný, zeptal jsem se, jestli mě nepotřebuje, a zjistil, že ne. Ještě jsem brnkl Sally Coltové, zeptal se, jestli by neměla nic proti tomu zajít si do kina, a zjistil, že by hrozně ráda, ale že nemůže, že je zaneprázdněna. Tak tedy je zaneprázdněna. Ohromné. Jen aby se jí podařilo vymyslet něco, jak mě zachránit před elektrickým křeslem. Zamířil jsem k pultu, abych si dal obložený chlebíček a mléko, ale včas jsem si uvědomil, že tenhle výlet se vlastně hradí z diet, a vyhledal jsem restauraci, kterou nám doporučil Stanley Rogers. Útrata dělala šest dolarů a účet mi potvrdili. Číšník mi ukázal, kde je herna, zašel jsem tam, zavolal Wolfovi, kde jsem, a pak jsem sledoval cvrkot. Nějaký profesionál mě vyzval, a nebýt toho, že jsem odmítl sázet tolik, kolik navrhoval, byl by mě svlékl z kalhot. Bylo už pomalu sedm, čas večeře, ale nechtěl jsem se vnucovat obyvateli pokoje číslo 902, a tak jsem si sed! k baru a pozoroval, jak dva ostřílení hoši hrají kulečník. Jeden z nich si zrovna šteloval karambol, když mě zavolala pokladní, že mám telefon. Neunáhlil jsem se. Ať pán počká.
„Haló."
„To je pan Goodwin?"
„U telefonu."
„Tady Sally Coltová. Nerada jsem odmítla to pozvání, opravdu, ale nedalo se nic dělat. Nechtěl byste si teď zajít na večeři místo do biografu?"
Rychle jsem uvažoval. Jen jeden člověk jí mohl říct, kde jsem. „Velmi rád," odpověděl jsem. „Večeřívám obvykle denně. Kdy?"
„Jak se vám to hodí. Dole v hotelu?"
„Ne, znám lepší podnik, o dvě ulice dál. U Henningera. Že bychom se tam sešli tak za čtvrt hodiny?"
„Ujednáno. Říkáte Henninger?"
„To je ono."
„Dobrá, přijdu. Ještě řeknu panu Wolfovi, kde by nás mohl najít." „Zatelefonuju mu sám."
„Ne. Já to vyřídím, je zrovna u nás."
Když jsem si šel do šatny pro kabát a klobouk, nevěděl jsem, co si mám vlastně myslet. Jednak jsem zuřil. Takovému člověku se musí leccos prominout, ale tohle je trochu moc. Jednak mě hryzla zvědavost. Co sakra u ní pohledává?

Jednak se mi ulevilo. Konečně se oblékl, pokud to ovšem nebyl důsledek radikálně nového vztahu k ženám. Jednak mě hřála radostná nálada. Jít na schůzku s hezkou dívkou je nádherné za všech okolností. A hnala mě nedočkavost. Mezi řečí by se jí mohlo nadhodit, co má můj šéf za lubem.
Nenadhodilo se. Večer se vydařil, a než skončil, musel jsem uznat, že budu nucen ve svém názoru na ženy – detektivy udělat ústupek pro jednu výjimku. Ale o situaci nepadlo ani slovo a já se samozřejmě ptát nemohl. Wolfe jí zřejmě poradil, aby o tom zatím mlčela. Nemůžu to ovšem ničím dokázat, jenomže než nám přinesli moučník a kávu, byli jsme už jedna ruka, a když ke všemu se dáma na mě usmívá jistým způsobem, a přitom rychle pádluje od věcí, které by mě – jak dobře ví – nesmírně zajímaly, je zřejmé, že v tom má prsty někdo třetí. Dopili jsme kávu a rozmýšleli se, jestli si nemáme jít zatančit do podniku vedle v ulici, když přišel číšník a ohlásil mi, že mám telefon. Zvedl jsem se.
„Haló."
„Je tam Archie?"
„Ano."
„Je s vámi slečna Coltová?"
„Ano."
„Přijďte na pokoj a vemte ji s sebou."
„Ano."
Vrátil jsem se ke stolu a oznámil jí, že nás hledají, zaplatil útratu a sbalili jsme se. Na chodníku bylo místy náledí a Sally se mne chytla za ruku. Na detektiva mi to připadalo poněkud zženštilé, ale aspoň se mnou necloumala. Když jsme v hotelu vyjeli do devátého poschodí, zašla si do svého pokoje číslo 917 odložit, zatímco jsem na ni čekal na chodbě. Bylo mi řečeno, abych ji přivedl, a protože to byl pro ten den můj jediný úkol, chtěl jsem jej splnit precizně. Přicupitala a společně jsme šli do pokoje číslo 902. Bylo tam plno.
„Hele!" prohodil jsem vesele, poněvadž jsem nestál o to, aby poznali, že mám vztek. „Zase večírek, co?"
Wolfe seděl v křesle u protější zdi. Psací stůl byl přemístěn k němu a ležely na něm nějaké papíry. Dol Bonnerová seděla také u stolu, čelem k Wolfovi. Nutila se do úsměvu. Budete-li tvrdit, že jsem k ní nespravedlivý a že se do úsměvu nenutila, ale jen dávala najevo spokojenost, budete mít podle všeho pravdu. Wolfe mi pokynul. „Dveře můžete nechat klidně otevřené, Archie. Pan Groom a pan Hyatt tu budou každou chvíli."
Když jsem odkládal klobouk a kabát, napadlo mi, že ten vejtaha chce sehrát malý monstrkabaret a předvést dvě čísla najednou – Groomovi vydá vraha, a přitom sfoukne vyšetřování, které má na starosti Hyatt. Hádal jsem, že chce ukázat kus čisté práce – beze mne, ale samozřejmě s Dol Bonnerovou. Napadlo mi, že by bylo škoda, kdyby nakonec vyšlo najevo, že Donahuovi utáhla vázanku ona, a kdyby se musel spokojit zas jen se mnou.
Rozhlédl jsem se. Ide, Kerr a Amsel seděli co nejdál od Wolfa a před nimi stála dvě prázdná křesla. To už se ozvaly na chodbě kroky a já se otočil. Groom vešel první. Odložili si zřejmě už dole v hale.
Wolfe pozdravil. „Dobrý večer, pánové." Pokynul rukou. „Posaďte se, prosím."
Zůstali stát. Groom pronesl: „Něco takového jsem očekával. Od vás se to přece dalo čekat. Nezmínil jste se, že jde o schůzi." „Ne, pane. Jenom jsem řekl, že učiním podstatné a jednoznačně přesvědčivé dodatky k svému prohlášení, dostavíte-li se s panem Hyattem. Udělám to raději před svědky." Znovu pokynul rukou.
„Posadíte se laskavě?"
Groom se podíval na Hyatta, ohlédl se po mně, prošel uličkou mezi Kerrem a Sally Coltovou, vybral si jedno z prázdných křesel, postavil je ke zdi a usedl. Wolfa a Dol Bonnerovou měl po pravici a nás ostatní vlevo, takže mu nikdo nemohl skočit na záda. Hyatt nebyl tak vybíravý. Se židlí nehýbal a rovnou si sedl, přestože nás měl za zády pět – Ida, Kerra, Amsela, Sally a mě.
„Prosím, posloucháme," řekl Groom Wolfovi.
„Hned to bude, pane." Wolfe pootočil židli, aby seděl čelem k němu. „Jde tu o spoustu faktů, ale tím vším vás teď nebudu obtěžovat. Předám vám to písemně. Především k situaci včera večer. V neuvážené horlivosti jste zatkl pana Goodwina a mě. Takže…"
„Vím, jaká včera byla situace."
„Mám na to jiný názor. Takže mi nezbývalo než sedět zde a točit palci mlýnek v naději, že budete mít štěstí a inspiraci, anebo se do toho vložit sám. Nejdřív jsem musel vypátrat, jestli někdo z ostatních pěti – z těch, kteří byli s panem Goodwinem a se mnou v místnosti číslo 42 – měl kdy nějaké styky s Donahuem. Pozval jsem je k sobě do pokoje na poradu a oni přišli. Zdrželi…"
„To bych řekl, že přišli. Dnes už si ovšem nepamatují, o čem se zde mluvilo. Ani jeden už to neví. Jistě ani Goodwin. Ani vy." „Ovšemže vím. Půjde to rychleji, pane Groome, když mě nebudete přerušovat. Zdrželi se tu skoro čtyři hodiny a celý průběh vás nemusí zajímat. Jakmile jsem se dověděl, že všichni poznali mrtvého, a tudíž znali Donahua, že doba jejich příchodu na úřad včera nevylučuje nikoho z podezření, nutně jsem došel k závěru, že ho zabil jeden z nich. Věřil jsem tomu asi tak hodinu, zatímco jsme diskutovali, ale pak jsem se musel svého názoru vzdát."
Groom znovu chtěl spustit, ale Wolfe zdvihl pravici a přerušil ho: „Dovolte, prosím. Snad jsem měl spíš říci 'prozatím odložit' než 'se vzdát'. Odložil jsem ho, protože mou pozornost zatím upoutalo něco jiného. Všiml jsem si zajímavé okolnosti, že sedm lidí, kteří pracovali pro Donahua na podchycování linek, bylo předvoláno na dnešek. Že by to byla pouhá náhoda, bylo velmi nepravděpodobné. Spíš to bylo připraveno záměrně, aby bylo možno porovnat jejich prohlášení a případně je konfrontovat.
Ukázalo se však, že takový předpoklad nestačí. Nikdo z nás v prohlášení státnímu sekretáři Donahua nejmenoval. Slečna Bonnerová, pan Ide a já jsme prohlásili, že jsme byli podvedeni mužem, který u každého z nás použil stejnou metodu a jehož popis se u všech shodoval. My tři jsme tedy mohli být záměrně předvoláni na stejný den, ne už ale pan Kerr a pan Amsel. Pan Kerr pouze ohlásil, že podchytil telefon Arthura M. Leggetta na Leggettovu žádost. Pan Amsel

nehlásil nic, to je nehlásil nic, co by ho spojovalo se slečnou Bonnerovou, panem Idem a se mnou. Včera poznal v Donahuovi muže, který ho kdysi požádal o podchycení telefonu a jehož odmítl, avšak ve svém prohlášení státnímu sekretáři se o tom nezmínil."
„To všechno nic neznamená," prohlásil Groom. „Vy všichni jste ho přece znali. A jeden z vás ho uviděl a oddělal."
„Jenže proč jsme tam byli právě my?" naléhal Wolfe. „U slečny Bannerové, pana Ida a mne se dá pochopit, proč jsme byli předvoláni společně, ale ne u pana Kerra a pana Amsela. Podle dokladů nebyla mezi námi žádná spojitost. A přesto byla, a to velmi významná, protože oni také jednali s Donahuem. Mohla to být náhoda? Tomu jsem nevěřil. Možná ještě u jednoho z nich, ale ne u obou. Proto jsem začal promýšlet otázku, kdo zařídil, abychom my všichni byli předvoláni na stejný den. A zároveň další otázku, bylo-li něco společného mezi těmi pěti lidmi, jejichž telefon si Donahue přál podchytit. Vyplýval z toho ostatně ještě jeden problém: proč použil k odposlouchávání pěti různých detektivů? Neudělal to snad proto, že těch pět majitelů telefonu mělo něco společného, a on nechtěl, aby tato okolnost vyšla najevo?"
Wolfe upřel oči na Hyatta, jako by od něho čekal odpověď, ale žádnou nedostal. A tak se znovu obrátil ke Groomovi:
„Se svou první otázkou jsem musel zatím počkat, protože jsem dost dobře nemohl vzít telefon a panu Hyattovi ji položit přímo. Na druhou jsem brzy našel odpověď sám. Dověděl jsem se, že čtyři z postižených, jimž dal Donahue odposlouchávat hovory, byli členy Vyšetřovacího výboru pro nadační fondy a dalo se očekávat, že pátý je členem také, čímž by byl podchycenými telefony zajištěn celý výbor. Na základě těchto zjištění jsem se rozhodl vylíčit situaci tak, jak se mi jevila, přítomným dámám a pánům, a požádat je o spolupráci. I kdyby se bylo ukázalo, že má domněnka byla mylná a že skutečným viníkem je jeden z nich, nemohl být můj postup na závadu; naopak, jejich reakce na můj návrh by třeba byla jistým vodítkem. Zjistil jsem…"
„Na jaký návrh?" vyptával se Groom.
„Hned vám to povím. Zjistil jsem, že v New Yorku mohou mít k dispozici dohromady víc než čtyřicet soukromých detektivů, a sám jsem mohl použít čtyři nebo pět svých. Jakmile jsem jim tedy vysvětlil situaci, navrhl jsem, abychom bez meškání rozdělili práci co největšímu počtu mužů a žen. Pátrání mělo postupovat po třech hlavních liniích. Předně: hotel Marbury, kde Donahue bydlel; za druhé: postavení, životní styl a činnost Alberta Hyatta, s důrazem na jakoukoli zjistitelnou souvislost s Vyšetřovacím výborem pro nadační fondy; a za třetí…"
„Chcete říct, že jste pana Hyatta podezříval z vraždy?"
„Chci říct, že jsem si vytvořil hypotézu, která stála za přezkoumání, a moji kolegové se mnou souhlasili. Již jsem zde nadhodil jednu otázku: kdo zařídil, abychom my všichni byli předvoláni na tentýž den. Vyšetřování přece vedl pan Hyatt. Jinou okolností, jíž se obvykle přikládá určitý význam, ale kterou jste vy podle všeho opomenul, bylo, že pan Hyatt, pokud je známo, viděl Donahua poslední naživu. Kromě toho, jak pan Hyatt tvrdil, mu prý Donahue řekl, že se mi představil pod svým skutečným jménem a že jsem o protizákonném charakteru objednaného odposlouchávání věděl. Nuže, bylo mi jasné, že buď to lhal Donahue, anebo lže pan Hyatt, a Donahue byl už nebožtík."
Wolfe pokrčil rameny. „K jakému podezření jsem tehdy došel, není už důležité. Třetím úkolem vyšetřování bylo zjistit, zdali Hyatt a Donahue nebyli někdy ve spojení. Moji kolegové i já jsme tedy zatelefonovali svým spolupracovníkům. Dnes ráno v deset hodin jsme nasadili – kolik vyšetřovatelů, slečno Bonnerová?"
„V deset hodin jich bylo v práci čtyřiatřicet. Ve dvě hodiny odpoledne osmačtyřicet. Dvaačtyřicet mužů a šest žen."
Steve Amsel najednou vyprskl: „Trochu moc detektivů, pane Hyatte! Chtít nás připravit o licenci! Trochu moc!"
„Zavřete klapačku!" napomenul ho Kerr. „Ať to Wolfe poví sám!"
Wolfe si jich ani nevšiml. „Zprávy nám začaly docházet před jednou hodinou v poledne a kupily se celé odpoledne; až teprve před hodinou jsme oznámili svým lidem v New Yorku, že už nám to stačí. Největší počet jich přišel slečně Bonnerové a slečně Coltové, ale ostatní také pomáhali. Vyšetřování v hotelu Marbury nepřineslo žádné významné výsledky. Naproti tomu z pátrání po Hyattově minulosti a jeho zájmech a činnosti nevyplývalo sice nic jednoznačného, ale leccos z toho bylo výmluvné. Před osmnácti měsíci se začaly v tisku objevovat utrhačné poznámky o počínání organizací spravujících nadační fondy, a během několika týdnů byly tyto zmínky stále početnější a útočnější. Před více než rokem byl pan Hyatt přijat jako poradce jedné takové organizace pro správu nadačních fondů, která ze svých finančních operací vykazovala značné zisky, odhadované na jeden až tři milióny dolarů ročně. Přibližně v této době také guvernér jmenoval Vyšetřovací výbor pro nadační fondy, a organizace, s níž byl pan Hyatt ve spojení, mohla oprávněně očekávat, že se stane prvořadým terčem pozornosti tohoto výboru. Máme jakési důkazy, že pan Hyatt se pokoušel o styk se dvěma členy výboru, aby vypátral jeho záměry…"
„Co to má znamenat, jaké důkazy?" naléhal Groom.
Wolfe poklepal na papíry na stole. „Je to tam pro vás všechno zachyceno, ale jak už jsem řekl, není to zatím jednoznačné. Členové výboru nebyli v jednání s našimi soukromými detektivy příliš hovorní, ale vůči policejním úředníkům budou bezpochyby otevřenější. Z druhého bodu našeho vyšetřování vyplývá tedy pro vás pouze toto: že pan Hyatt se o jmenovaný výbor a jeho záměry živě zajímal. Výsledky z třetí oblasti našeho pátrání byly nejen výmluvné, ale dokonce průkazné. Tato linie byla samozřejmě hned od začátku nejslibnější, a tak jsme zde přidělili úkoly třiceti detektivům. Opatřili jsme jim z novin fotografie Hyatta a Donahua a oni podle nich vypátrali tři lidi, kteří je letos na jaře viděli při různých příležitostech spolu – a způsob, jakým si přitom oba počínali, je možno bez nadsázky označit za spiklenecký. Nebudu panu Hyattovi připomínat, kdy a za jakých okolností se sešli, ale tuto informaci máme tady."
Znovu poklepal na své papíry.
„A přede mnou i před vámi pan Hyatt prohlásil, že Donahua viděl poprvé v životě včera ráno. Ptal jste se mne, jestli ho podezřívám z vraždy. Ano, podezřívám. Samozřejmě vyvstávají ještě otázky, na něž zatím nemám odpověď; mohu vám poskytnout jen domněnky, stojíte-li o to. Nejnápadnější je, proč nás dal Hyatt předvolat všechny najednou – jistě věděl, u koho Donahue objednával odposlouchávání. Jak lze předpokládat, měl pro to velmi dobrý důvod – byli by nás

tak jako tak dřív nebo později předvolali k vyšetřování, ať už v New Yorku, nebo v Albany, a pro něho bylo rozhodně výhodnější, abychom se dostavili k němu, ne k některému z jeho newyorských kolegů. Z předpokladu, že se tu všichni ohlásíme týž den, vyplývala pro něho možnost mít nás celou dobu po ruce a podle potřeby si nás pozvat znovu; v případě, že by bylo všechno probíhalo hladce, byl by nás nejspíš k sobě nakonec zavolal najednou a velkomyslně nám oznámil, že všechna naše prohlášení potvrzují domněnku, že jsme se stali obětí podvodu nějakého darebáka, a že tedy proti nám žádné soudní řízení navrhovat nebude.“
Wolfe obrátil ruku dlaní nahoru. „Kojil se ovšem falešnou jistotou, že Donahue je uklizen, že už je mimo území státu. Nelze pochybovat, že se o to včas postaral. Tato situace tedy pro něho neskrývala žádné zvláštní nebezpečí. Skutečnost, že jeden z jeho klientů – to je organizace, jejímž byl poradcem – se stal objektem vyšetřování jednoho ze státních výborů, nemělo žádnou zřejmou souvislost s vyšetřováním, které vedl on sám, a tak měl plnou důvěru, že tuto souvislost nikdo neobjeví ani nevytuší. Pravděpodobně byl až příliš sebejistý, vždyť možná z odposlouchaných hovorů získal informace o plánech a záměrech výboru, které potřeboval. Proto včera ráno utržil krutou ránu, když se z telefonu dověděl, že ho v jakési naléhavé a důvěrné záležitosti shání muž jménem Donahue.“
Wolfe sklouzl pohledem k Hyattovi a pak zpátky ke Groomovi. „Chcete-li slyšet ještě jednu hypotézu o tom, co se včera přihodilo mezi Hyattem a Donahuem v místnosti číslo 38, nabízí se jako nejpřijatelnější vysvětlení, že Donahue vyhrožoval, že nebude mlčet – buď chtěl vydírat, anebo se doslechl, že nás sedm bylo předvoláno najednou, a měl strach, aby to pro něho nemělo osudné následky – nejjednodušší předpoklad bývá nejlepší. Odpověď na tyhle a ještě jiné otázky však už musíte hledat vy, pane Groome, a nikoli my. Naším jediným úkolem bylo ukázat, že jste se se svým nesprávným podezřením unáhlil. Pokud jde o pana Goodwina a mne, myslím, že byste mohl úspěšně prosadit odvolání našeho nespravedlivého zatčení. Doufám však, že jste se dostatečně poučil, jak dětinské je přísahat na slova nějakého muže jen proto, že je to zvláštní zástupce státního sekretáře. Můžeme být propuštěni ještě dnes večer?“
„Nemůžete, dokud zítra ráno nezasedne soud.“ Groom vstal, přikročil ke stolu a položil ruku na papíry. Pohlédl na zvláštního zástupce. „Pane Hyatte, chcete k tomu něco podotknout?“
Hyatt byl právník. Seděl zády ke mně, takže jsem mu do obličeje neviděl, ale stejně pochybuji, že by se z něho dalo něco vyčíst. Prohlásil: „Jen to, že popírám pravdivost všech Wolfových tvrzení a domněnek, pokud se týkají mne, a že se za ně bude zodpovídat. Na tomto místě už nemám, co bych dodal.“ Vstal a zamířil ke dveřím. Groom se nepohnul, aby ho zastavil, ostatně k tomu ani neměl právo – aspoň do té doby, než si prostuduje Wolfovy papíry.
Stave Amsel za ním ještě volal: „Trochu moc detektivů, pane Hyatte!“

***

Včera odpoledne jsme s Wolfem v kanceláři probírali jednu drobnou objednávku, když zazvonil telefon. Zvedl jsem sluchátko.
„Kancelář Nerona Wolfa. U telefonu Archie Goodwin.“
„Tady Dol Bonnerová. Jak se vám daří?“
„Skvěle.“
„Gratuluju. Mohla bych mluvit s panem Wolfem?“
„Okamžik, jdu se podívat.“ Zakryl jsem mluvítko a ohlásil jsem hovor Wolfovi. Ušklíbl se, chvíli byl na rozpacích, ale nakonec si sluchátko vzal. Já jsem svoje sluchátko držel dál, jak to bylo u nás zvykem, jestliže mi šéf nedal jiný příkaz.
„Haló, to je slečna Bonnerová? Tady Nero Wolfe.“
„Jak se vám daří?“
„Děkuji, dobře.“
„Jsem ráda, že vás zase slyším. Jistě už o tom víte?“
„Ne. Nevím, o čem mluvíte.“
„V poledne vynesla porota rozsudek. Hyatt byl odsouzen za vraždu prvního stupně.“
„Tak, to jsem neslyšel. Ale dalo se to čekat.“
„Jistě. Jenže vás volám hlavně proto, že mi před hodinou telefonoval Harland Ide. Prý by považoval za trochu barbarské oslavovat odsouzení člověka pro vraždu, v čemž mu ovšem dávám za pravdu, ale vám bychom měli nějak projevit uznání. Státní sekretář totiž ohlásil výsledky přešetřování. Všem nám budou ponechány licence, a tohle bychom oslavit mohli. Pan Ide navrhoval, že nás šest by vás mělo pozvat na menší večeři, a vyptával se mne, jestli jsem pro. Řekla jsem, že ano. Právě před chvilkou volal znovu a hlásil mi, že také pan Amsel a pan Kerr jsou tím nápadem nadšeni, a požádal mě, abych vás pozvala. Kterýkoli večer příští týden – nebo kterýkoli jiný týden. Těšíme se, že přijdete, samozřejmě i s panem Goodwinem. Bude tam ovšem také slečna Coltová.“
Chvíli bylo ticho. Pozoroval jsem Wolfův obličej. Napjatě stiskl rty.
„Jste tam ještě, pane Wolfe?“
„Ano, jsem tu. Jen zřídkakdy přijímám pozvání k hostině.“
„Vím. Jenže tohle nemá být hostina, ale pocta.“
„Bylo by grobiánství odmítnout. Pan Goodwin si o mně myslí, že grobián jsem, ale já myslím, že ne. Jsem jen pohodlný. Dám vám protinávrh. Cítím se vám totiž rovněž zavázán za vaši ochotnou a účinnou pomoc. Navrhuji proto, abyste přišli na večeři ke mně, místo abychom jedli někde v restauraci, jak jste, tuším, zamýšleli. Kromě čtvrtka kterýkoli den příští týden.“
„Ale tím byste naše pozvání postavil na hlavu!“
„Naprosto ne. Říkám, že se cítím rovněž zavázán.“
„Tak tedy… mám se zeptat pana Ida? A ostatních?“

„Ano. Buďte tak hodná.“
„Dobrá. Ještě se ozvu.“
Volala ani ne za hodinu. Všechno je domluveno na středu večer. Už se na to těším. Bude kouzelné pozorovat Fritze, až po Wolfově pravici uvidí sedět Dol Bonnerovou s jejíma čokoládově hnědýma očima pod dlouhými tmavými řasami. Pokud jde o tu půlenou vinu na našem odposlouchávání, o tom se pořád ještě nemůžeme dohodnout a občas se přeme. Zato můžu klidně pustit z hlavy, že jsem byl tehdy večer v Albany vyškrtnut z programu. Proč by měl do toho zatahovat mě, když veškerá práce spočívala na osmačtyřiceti detektivech v New Yorku a já sám neměl sebemenší možnost při tom píchnout. Zvláště když jsem mohl vhodně odvrátit pozornost Grooma a státního návladního.

Z anglického originálu:
„Too Many Detectives“
Přeložil: František Jungwirth
ILUSTRACE: ADOLF BORN
PERISKOP
magazín Našeho vojska, svazek 3.
Řídí Alice Kantorová.
V roce 1967
Vydalo Naše vojsko, nakladatelství a distribuce knih, n. p. v Praze,
jako svou 3379. publikaci,
stran 192.
Obálka a grafická úprava Miroslava Housky.
Odpovědná redaktorka Alice Kantorová.
Kreslené vtipy Ivana Steigra.
Výtvarný redaktor Ota Karlas.
Technická redaktorka Pavla Šubrtová.
Vytiskla tiskárna Naše vojsko, n. p. v Praze.
AA 13,21 (z toho obr. 3,32),
VA 13,80. D-09-70 148.
Náklad 15 000 výtisků.
28-061-67. 13/33.
Brož. 10,– Kčs.
601/22/852